

LICHT IN DE DUISTERNIS

DE H. VLADIMIR VERVANGT LENIN

SINDS het najaar kunnen de Moskovieten vlakbij het Kremlin een reusachtig standbeeld aanschouwen van grootvorst Vladimir van Kiev, met in zijn rechterhand het Kruis. In 988 liet deze kleinzoon van de H. Olga zichzelf en heel zijn volk dopen. Van een losbandige heiden werd hij meteen een heilige en de grondlegger van het christelijke Rusland. « *Zijn rijk van Kiev is het model van de christelijke staten, met echt evangelische zeden* », schreef abbé de Nantes (*La Russie avant et après 1983*, in CRC nr. 184, december 1982).

Op 4 november 2016 onthulde president Poetin het 17 m hoge monument, alvorens het gezegend werd door patriarch Kirill in aanwezigheid van de hoogste autoriteiten van de staat... en van God. De H. Vladimir « *legde de morele grondslagen waarop onze levens ook vandaag nog gebaseerd zijn* », aldus het staatshoofd. « *Het waren streng ethisch gedrag, solidariteit en eenheid die onze voorouders hielpen*

moelijkheden het hoofd te bieden en overwinningen te boeken voor de roem van het vaderland, dat zij elke generatie sterker en groter maakten. Wij moeten ons steunen op de geestelijke erfenis van de H. Vladimir om verenigd te blijven tegen de uitdagingen en bedreigingen van de huidige tijd. »

Na de plechtigheid begaven president Poetin, premier Medvedev en patriarch Kirill zich naar de kerk van de Moeder Gods van Kazan, waar ze baden voor de kopie die daar hangt van de beroemde icoon van de heilige beschermster van Rusland.

Het enige wat nog ontbreekt, is de toewijding van Rusland aan het Onbevlekt Hart van Maria door paus Franciscus en de katholieke bisschoppen in vereniging met hem !

Ondertussen gaat er een grote aantrekkingskracht uit van Rusland, veel meer dan van het geleidelijk aan de islam ten prooi vallende Europa. De presidentsverkiezing in Moldavië (oktober-november 2016) bewijst dat de Europese Unie veel minder aanspreekt dan vroeger. In het armste land van het oude continent werd, als opvolger van de pro-Europese Timofti, een vriend van Rusland gekozen : Igor Dodon. Zelfde gang van zaken in Bulgarije, lid van de Unie, waar op 13 november de voormalige legerchef Rumen Radev de verkiezingen won ; hij is voor toenadering tot Moskou en een fel tegenstander van de Europese sancties tegen Rusland. Zelfs de Turkse "sultan" Erdogan heeft meer respect voor Poetin, die hem nochtans stevig de les gespeld heeft, dan voor de EU die door de knieën gegaan is voor de chantage van Ankara met de vluchtelingen.

Onthulling van het reusachtige standbeeld van de H. Vladimir in het hart van Moskou, door president Poetin en patriarch Kirill (4 november 2016). Het eerbetoon aan de vorst die zich in 988 tot het christendom bekeerde en zichzelf en zijn volk liet dopen, in een stad die 25 jaar geleden nog het bolwerk van het materialistisch communisme was, brengt de profetie van de H. Maximiliaan Kolbe weer een stap dichterbij : « *Op een dag zal een beeld van de H. Maagd Maria boven op het Kremlin worden geplaatst.* »

BOKO HARAM VERSLAGEN DOOR DE ROZENKRANS

Boko Haram, de verschrikkelijke islamistische terreurbeweging die vooral in het christelijke noorden van Nigeria ontzettend veel slachtoffers maakte, is momenteel van de radar verdwenen. De beweging heeft zich teruggetrokken in de bossen, vermijdt open confrontaties en beperkt zich tot kamikaze-aanslagen. Iedereen feliciteert de volkscomités voor hun waakzaamheid, het leger voor zijn snelle interventies, de buurlanden voor hun medewerking en de Amerikanen voor hun hulp.

Maar de eigenlijke reden voor het succes is « *het wapen van Lepanto* »: het rozenhoedje, dat Mgr. Oliver Dashe Doeme, de bisschop van Maiduguri in het noordoosten van Nigeria, twee jaar lang heeft doen bidden in de huisgezinnen, de scholen en de parochies van zijn diocese.

Eind 2014 had de bisschop een ontroerende mystieke ervaring. Toen hij het rozenhoedje aan het bidden was voor het H. Sacrament in zijn kapel, had hij een visioen van Jezus, die niet sprak, maar hem een zwaard aanreikte. Mgr. Dashe Doeme strekte zijn arm uit om het zwaard aan te nemen, waarop dat plotseling veranderde in een rozenkrans. Op dat ogenblik zei Jezus driemaal: « **Boko Haram is verdwenen.** » Achteraf verklaarde de bisschop: « *Ik begreep dat we Boko Haram zouden kunnen verslagen met de rozenkrans.* »

In het begin aarzelde hij om zijn ervaring met anderen te delen, maar daarna voelde hij zich verplicht dat toch te doen. Eerst bracht hij zijn priesters op de hoogte. Op 18 april 2015 maakte hij het gebeurde bekend tijdens een interview met de *Catholic News Agency*. « *Met het rozenhoedje zullen wij in staat zijn om Boko Haram uit ons bisdom te verdrijven. Met de tussenkomst van de Moeder van Jezus, van wie ik bijzonder veel hou, zal ik zeer veel personen aanmoedigen om het rozenhoedje te bidden, waardoor wij Boko Haram zullen buiten werken.* »

Majoor-generaal Lucky Irabor, hoofd van het Nigeriaanse leger, mag zichzelf dan wel feliciteren (augustus 2016) met de verdrijving van de terroristen uit hun bastions tot diep in het woud van Sambisa, het is « *hoofdzakelijk door toedoen van de gebeden van het volk* » dat de vijand teruggedrongen is, aldus Mgr. Dashe Doeme. « *Tevoren zaten de leden van Boko Haram overal. En nu niet meer.* » En niet gelijk welke gebeden, maar het rozenhoedje. Het wonder is dus gebeurd dankzij de heilige tussenkomst van Onze-Lieve-Vrouw van de Rozenkrans, onderstreept de bisschop. Het échte wonder is eigenlijk dat een bisschop nog zo spreekt!

Mgr. Dashe Doeme wees er zijn gelovigen op dat het rozenhoedje een immense macht bezit: hij

bracht de zeeslag van Lepanto in 1571 in herinnering, toen de christelijke strijdkrachten de veel sterkere vloot van het Ottomaanse rijk overwonnen. « *Zolang wij ergens naartoe gaan met Zijn moeder, en in het bijzonder door het rozenhoedje te bidden dat de meest uitgesproken vorm van de mariale godsvrucht is, zullen wij triomferen.* »

De terreurbeweging was sinds 2009 verantwoordelijk voor 17.000 doden; 2,5 miljoen mensen zijn op de vlucht geslagen. In het bisdom van Mgr. Dashe Doeme viel het aantal katholieken terug van 125.000 tot 50.000. Meer dan driehonderd kerken werden in brand gestoken, nagenoeg alle katholieke scholen moesten gesloten worden.

De bisschop verklaarde: « *Boko Haram heeft slechts één programma: het noordoosten van Nigeria en uiteindelijk het hele land islamiseren. Omdat ons land het volkrijkste land van het Afrikaanse continent is [181 miljoen inwoners!] riskeert de destabilisering van Nigeria een spiraal van geweld op gang te brengen waarvan de drijfveer religieus is. De gevolgen voor de buurlanden zouden de stabiliteit van heel Afrika in het gedrang brengen* » (27 mei 2015).

PERU TOEGEWIJD AAN DE HEILIGE HARTEN VAN JESUS EN MARIA

De nieuwe president van Peru, Pedro Paulo Kuczynski (zijn vader is een Pool geboren in Poznan), heeft op 21 oktober 2016 in Lima een plechtige toewijding uitgesproken. Hij deed dat ter gelegenheid van de jaarlijkse « Dag van het gebedsontbijt », waarvan het thema dit jaar ingegeven was door paus Franciscus: « De barmhartigheid van Gods Liefde ».

« *Ik, Pedro Pablo Kuczynski, president van de republiek Peru, ik wijs, met het gezag dat mij gegeven is, mijn persoon, mijn gezin – in aanwezigheid van mijn echtgenote – en de republiek Peru toe aan de liefde en de bescherming van de almachtige God, door de tussenkomst van het H. Hart van Jezus en het Onbevlekt Hart van Maria.* »

« *Ik leg in zijn liefdevolle handen mijn regering en alle arbeiders en burgers die onder mijn verantwoordelijkheid vallen. Ik bied de almachtige God mijn gedachten en beslissingen als president aan, opdat ik ze zou gebruiken voor het goed van ons land en ik me tijdens mijn regering altijd bewust zou zijn van de Tien Geboden. Ik vraag aan God dat Hij, door de tussenkomst van het H. Hart van Jezus en het Onbevlekt Hart van Maria, mijn akte van toewijding zou aanhoren en aanvaarden en dat Hij ons land onder zijn bijzondere bescherming zou nemen.* »

« *Tegelijk met dit verzoek vraag ik vergiffenis aan God voor alle overtredingen die in het verleden begaan zijn onder de republiek en voor alle beslissingen die genomen zijn in tegenspraak met zijn geboden. Ik vraag Hem zijn hulp om alles wat ons van Hem scheidt te veranderen.* »

De Nigeriaanse bisschop Mgr. Dashe Doeme in de door Boko Haram vernielde kerk van Dahuli. « Met het rozenhoedje zullen wij triomferen ! »

« Ik, Pedro Pablo Kuczynski, leg als president van de republiek Peru deze plechtige eed af tegenover God en de burgers van ons land, vandaag, 21 oktober 2016. »

Met deze plechtige toewijding treedt Kuczynski in de voetsporen van Gabriel Garcia Moreno (1821-1875), president van Ecuador, die zijn land in 1873 toewijdde aan het H. Hart... en twee jaar later vermoord werd door de vrijmetselarij, die sinds het begin van de 19de eeuw heel Zuid-Amerika in een wurggreep houdt [zie het artikel *Het offer van president Garcia Moreno* in *Hij is verrezen !* nr. 15, mei-juni 2005, pp. 5-11].

Wat het terugschroeven betreft van de wetten die « in tegenspraak met Gods geboden » zijn, is er werk aan de winkel in Peru. Abortus is gelegaliseerd en de genderideologie is door het ministerie van onderwijs verplicht gemaakt voor alle staatsscholen. Mgr. Eguren, aartsbisschop van Piura, klaagt terecht aan dat « deze beide zaken het algemeen welzijn en de grondvesten van het gezin ondermijnen » (24 oktober 2016). Laten we bidden voor Peru en zijn katholiek staatshoofd !

PAUS FRANCISCUS : ORTHODOXIE EN HETEROPRAXIE

In tegenstelling tot zijn conciliaire voorgangers bezit paus Franciscus het waarachtige katholiek geloof. Dat blijkt uit al zijn catecheselessen, sermoenen en

Angelusgebeden, die stuk voor stuk belijdenissen van geloof zijn en bewijzen van rechtzinnigheid in de leer, van *orthodoxie*. Maar in zijn pastoraal toont hij steeds opnieuw een verontrustende *heteropraxie* : zijn daden zijn vaak niet in lijn met zijn theoretisch, dogmatisch geloof.

We hebben dat kunnen vaststellen in Zweden, toen Franciscus omkaderd werd door twee “pauzen” zoals hij, die met een onvoorstelbare branie hun rebellie tegen Christus en zijn goddelijke Moeder afficheerden ter gelegenheid van de 500ste verjaardag van de opstand van Luther (1517-2017). We kunnen de H. Pius X in zijn *Brief over de Sillon* plagiëren en verontwaardigd zijn : « Wat te denken van een paus die, bij het

binnenkomen van Zweden, zijn katholicisme aan de deur achterlaat om de leerlingen van Luther niet te verontrusten ? » Sterker nog, die verklaart dat « wat ons, lutheranen en katholieken, verbindt sterker is dan wat ons scheidt ». Werkelijk ? Het H. Misoffer, de waarachtige aanwezigheid van Christus in de Eucharistie, in opdracht van de paus zelf geschrapt uit zijn reisprogramma, in naam van de oecumene ! Zonder de sacramenten te vergeten : het priesterschap – we zagen in zijn nabijheid een vrouw die zich onbeschaamd bekleed had met de tekenen van de bisschoppelijke waardigheid – en het huwelijk – “voor iedereen”, met inbegrip van de homo’s...

Voor zijn vertrek uit Rome had de paus in een interview met *La Civiltà Cattolica* uitgelegd waarom

President Kuczynski van Peru (midden) tijdens een processie ter ere van de H. Rosa van Lima, patrones van de Nationale politie (30 augustus 2016).

hij besloten had geen Mis op te dragen voor de katholieken in Zweden. Iedereen begrijpt toch « *dat men niet tegelijkertijd katholiek en sectair kan zijn.* » Neen, ik begrijp dat niet. En de 120.000 katholieke Zweden evenmin : ze konden niet verdragen de paus te zien komen zonder hen een blik te gunnen, aan de vooravond van Allerheiligen ! Ze hebben zo “geprotesteerd” dat Franciscus akkoord ging om zijn bezoek met een halve dag te verlengen en de Mis op te dragen.

Maar drie weken later hoorden we dezelfde Franciscus spreken over een onderwerp dat voor zijn directe voorgangers compleet taboe was : de Hemel en de hel. In zijn ochtendsermoen in *Santa Marta* van 22 november 2016 zei hij : « *We houden er niet van aan die zaken te denken, maar het is de waarheid. Ik herinner me dat men mij als kind in de catechismusles vier dingen leerde : dood, oordeel, hel of glorie. Na het oordeel bestaat inderdaad die mogelijkheid. “Maar, Vader, dat is om ons schrik aan te jagen...” Neen : het is de waarheid ! Want als je geen zorg draagt voor je hart, als je altijd verwijderd leeft van de Heer, dan bestaat misschien het gevaar om voor de eeuwigheid verwijderd te zijn van de Heer.* »

De hel bestaat en ik kan erin terecht komen. Op 13 juli 2017 zullen we de honderdste verjaardag herdenken van het heel concrete visioen van de hel dat Lucia, Francisco en Jacinta in de Cova da Iria hadden.

De H. Vader vervolgde : « *Let er op je niet van de wijs te laten brengen door de oppervlakkige dingen* », de dingen « *die geen transcendentie hebben* ». We kunnen niet verder verwijderd zijn van de slottoespraak van Paulus VI op het einde van het Concilie, waarin hij een pact smeedde met « *de Mens, die niet alleen van zichzelf het middelpunt maakt van alles wat hem interesseert, maar die durft pretenderen dat hij het principe en de laatste reden achter heel de werkelijkheid is.* »

Die Mens wordt er door paus Franciscus aan herinnerd dat het er op aankomt « *niet te leven alsof men nooit zal sterven.* » Paulus VI daarentegen boog de knie voor het idool : « *Ook wij, wij meer dan wie ook, wij vieren de eredienst van de Mens* » ! Franciscus raadt het ons ten stelligste af : « *“Wees trouw tot aan de dood”, zegt de Heer, “en Ik zal je de kroon van het leven schenken” (Ap 2, 10).* »

HET SACRAMENT VAN DE BIECHT IN ERE HERSTELD

De dag na de afsluiting van het Heilig Jaar van de barmhartigheid publiceerde Franciscus de apostolische brief « *Misericordia et misera* ». Deze titel is ontleend aan het commentaar van de H. Augustinus op de ontmoeting van Jezus met de overspelige vrouw ; nadat de mannen die haar wilden stenigen afgedropen waren, aldus de Kerkvader, « bleven

de twee samen achter : *de barmhartigheid en de ellende* ».

Met de brief wil de paus de gedoopten helpen om « *verder te gaan met het beleven van de barmhartigheid met dezelfde intensiteit als gedurende het buitengewoon jubileum.* » Hij vervolgt : « *Het vieren van de barmhartigheid gebeurt in het bijzonder in het sacrament van de verzoening. Dat is het moment waarop wij ons omhelsd voelen door de Vader, die ons tegemoet komt om ons de genade te schenken opnieuw zijn kinderen te zijn* » (nr. 8).

« Geen enkele paus heeft het aangedurfd om met zoveel nadruk een als ouderwets beschouwd sacrament terug van kracht te laten worden : de biecht », schrijft Jean-Marie Guénois in *Le Figaro* van 22 november. « En dan nog wel de hoorbiecht, die er in bestaat onder vier ogen een priester te ontmoeten – die onderworpen is aan het absolute biechtgeheim – en hem de eigen zonden toe te vertrouwen ; de biechteling vraagt de vergiffenis van God en de geestelijke heeft de macht die te verlenen in naam van Christus. »

Het voorbije Jaar van de barmhartigheid heeft in heel de wereld acht miljoen pelgrims gemobiliseerd ; de toediening van het « *sacrament van de verzoening* » heeft een sprong vooruit van 30 % gemaakt ! Al die gelovigen erkennen dat « *wij zondaars zijn en in ons het gewicht dragen van de tegenstelling tussen wat wij zouden willen doen en wat wij in werkelijkheid doen (cf. Rm 7, 14-21)* », schrijft de paus. « *Niettemin gaat de GENADE ons altijd vooraf. Zij neemt het gelaat aan van de BARMHARTIGHEID die doeltreffend wordt in de verzoening en de vergeving* » (nr. 8).

Genade en barmhartigheid, *graça e misericórdia* : de twee sleutelwoorden die zuster Lucia zag verschijnen tijdens de Godsopenbaring of Theofanie van Tuy op 13 juni 1929...

Franciscus vervolgt : « *“Laat u verzoenen met God” (2 Co 5, 20) : dat is de oproep die de Apostel ook vandaag nog doet, om elke gelovige de macht van de liefde te doen ontdekken ; zij is het immers die van ons een “nieuw schepsel” maakt (2 Co 5, 17). Ik nodig de priesters opnieuw uit om zich met grote zorg voor te bereiden op het dienstwerk van de biecht, dat een echte priesterlijke missie is. Ik wil jullie oprecht danken voor jullie dienstbaarheid en ik vraag jullie om ontvankelijk te zijn voor iedereen. Leg getuigenis af van de vaderlijke tederheid ondanks de zwaarte van de zonde. Help de zondaar nadenken over het bedreven kwaad. Wees helder in het uiteenzetten van de morele principes. Stel jullie beschikbaar om de gelovigen te begeleiden op hun boeteweg. Geef blijk van onderscheidingsvermogen in elk afzonderlijk geval. En wees grootmoedig in het schenken van Gods vergiffenis* » (nr. 10).

broeder Bruno van Jezus-Maria

FATIMA EN VATICANUM II : WATER EN VUUR

WAT zal paus Franciscus op 13 mei 2017 in Fatima doen voor de honderdste verjaardag van de verschijningen? Zal hij in de voetstappen treden van de Z. (?) Paulus VI, de H. (?) Joannes-Paulus II en Benedictus XVI door, zoals zij, de boodschap van de Maagd Maria op een schandalige manier te verdonkeremanen? Of zal de paus zijn hart openen voor de genade en het mysterie van Fatima? Zal hij « *aandachtig luisteren naar de Moeder Gods* », zoals zijn aanbeveling luidde op 11 mei 2016, toen hij het liturgisch feest van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima ter sprake bracht?

Heel onze toekomst hangt er van af: de eeuwige redding van een massa zielen of hun ondergang, het herstel van de Kerk of de veralgemening van de « *duivelse desoriëntatie* », de vrede in de wereld of de vernietiging ervan door een « *oorlog in schijven* », zoals Franciscus het uitdrukte.

Ter voorbereiding van het eeuwfeest van de verschijningen en de bedevaart van de paus organiseerde de internationale, mariale en pontificale Academie van 6 tot 11 september 2016 in Fatima een congres onder de titel: « **Het gebeuren van Fatima, honderd jaar later: geschiedenis, boodschap en actualiteit** ». De H. Vader had een speciale afgevaardigde gestuurd in de persoon van kardinaal José Saraiva Martins, voormalig prefect van de congregatie voor de heilig- en zaligverklaringsprocessen.

Broeder Michel-Marie van de Cabeço en ikzelf woonden het congres bij, samen met een tiental vrienden van de *Phalange de l'Immaculée*.

EEN BLINDE VLEK

Het eerste deel van de plenaire zittingen handelde over de documenten van Fatima. De voornaamste spreker was kanunnik Coelho Cristino, die van 1976 tot 2013 verantwoordelijk was voor de archieven van het heiligdom en de publicatie ervan. Tevoren hielp hij pater Joaquin Alonso, de officiële expert van Fatima, met de voltooiing van zijn monumentale werk « *Fatima, teksten en kritische studies* » in 24 volumes. De publicatie van dit oeuvre werd in 1974 *sine die* uitgesteld door de nieuwe bisschop van Fatima, benoemd door Paulus VI. Waarom? Om het zonder omwegen te zeggen: omdat de openbaringen van de Maagd van Fatima niet overeenstemden met de hervorming van de Kerk zoals Vaticanum II die afgekondigd had.

Na de dood van pater Alonso begroef kanunnik Cristino diens werk en publiceerde tussen 1992 en 2013 een nieuwe « *Kritische documentatie* » in 15

Conferentietafel van het congres dat de internationale, mariale en pontificale Academie in september 2016 in Fatima organiseerde. De spreker is Mgr. Antonio Marto, bisschop van Leiria-Fatima. Uiterst links zit pater Salvatore Perrella, uiterst rechts pater Vincenzo Battaglia, de voorzitter van de Academie.

delen. Terwijl het werk van Alonso de periode van 1916 tot 1974 bestreek, eindigt Cristino in 1930. Dat is "toevallig" net na de theofanie van Tuy (13 juni 1929), toen de 23-jarige zuster Lucia begon met de vervulling van haar zending: aan de H. Vader de toewijding van Rusland en de goedkeuring van de eerherstellende devotie van de vijf eerste zaterdagen vragen. Die "nieuwe documentatie" is dus « *een uitgave die gezuiverd is... van de waarheid* », zoals abbé de Nantes voorzag (CRC nr. 276, september 1991, p. 25). Ze rept met geen woord over alle documenten die betrekking hebben op de talloze initiatieven van Lucia om aan de hiërarchie de vragen van Onze-Lieve-Vrouw te doen kennen, van 1930 tot 2000, dat wil zeggen gedurende zeventig jaar!

Na de conferentie van de kanunnik mocht men schriftelijke vragen stellen. Die van mij luidde als volgt: « *De documentatie die u gepubliceerd hebt, dekt de periode 1917-1930. Die van P. Alonso, die nog steeds niet uitgegeven is, bestrijkt de periode 1916-1974. Er steken brieven in van zuster Lucia gericht aan de H. Vader in verband met de toewijding van Rusland en de devotie van de eerste zaterdagen. Is het niet dringend tijd dat deze brieven gepubliceerd worden om die verzoeken, waaraan nog nooit voldaan is, te doen kennen? Broeder François van Maria ter Engelen.* » Ik had ondertekend met mijn naam omdat de kanunnik mij kent en mij al vaak in zijn documentatiecentrum ontvangen heeft.

Cristino, die goed Frans kent, neemt mijn papiertje en zegt: « *Een vraag uit Frankrijk.* » Een ogenblik stilte. « *Waar bevinden zich de brieven van zuster Lucia die betrekking hebben op de toewijding van Rusland en de eerste zaterdagen?* » Hij antwoordt: « *Die periode is niet diegene die ik bestudeerd heb.* »

Nadien zoek ik hem op het podium op. « *De "vraag uit Frankrijk", was dat die van mij?* » – « *Ja.* »

Ik ben stomverbaasd over zijn oneerlijkheid. Kort

daarna spreek ik hem opnieuw aan : « *Zou u mij een van de komende dagen een onderhoud kunnen toestaan ? Ik blijf gedurende heel het congres in Fatima.* » – « *Ik ben moe, ik kan u niet ontvangen.* » – « *U bent lid van de Academie. U hebt een grote verantwoordelijkheid op dit congres.* » – « *Ik ben helemaal niets.* » En hij maakt zich uit de voeten...

LINGUISTIEK EN CULTUUR

Tijdens een volgende zitting presenteerde Cristina Sobral, onderzoekster aan het Centrum voor linguïstiek van de universiteit van Lissabon, haar gloednieuwe kritische uitgave van de *Gedenkschriften* van zuster Lucia : een kanjer van 470 bladzijden waarin de memoires wetenschappelijk worden voorgesteld, in de juiste transcriptie enz.

De onderzoekster stipt aan dat de karmelietessen, na de dood van zuster Lucia (2005), in haar cel bepaalde originele handschriften vonden waarvan zij nooit afstand had willen doen. Toen Mgr. Guerra, de rector van het heiligdom, haar in 1989 met aandrang vroeg om haar manuscript van de *Vijfde gedenkschriften* aan hem te geven, « *botste hij op het categorieke "neen" van zuster Lucia.* » Een "neen" dat vast en zeker gemotiveerd was, vermits Mgr. Guerra in datzelfde jaar vervalste brieven van de kloosterlinge opstelde en verspreidde waarin gedaan werd alsof de zogezegde toewijding van 25 maart 1984 – waarin "Rusland" door Joannes-Paulus II helemaal niet vernoemd werd – volledig volgens de wil van Onze-Lieve-Vrouw gebeurd was¹ !

Cristina Sobral onderstreept het verschil tussen haar werk en dat van pater Alonso : « *Dat laatste, dat teruggaat tot 1976 en zeventien keer heruitgegeven werd tot in 2015, is opgevat om de boodschap van Fatima beter te doen kennen. Dat van mij heeft de bedoeling om het cultureel milieu waarin Lucia in 1917 leefde te reconstrueren.* » Anders gezegd, voor de kern van de zaak brengt Sobrals bijdrage niets nieuws aan...

Tijdens de vragenronde is er plots grote aandacht wanneer de linguïste volgende vraag voorleest : « *Zal het dagboek van Lucia gepubliceerd worden ?* » Haar reactie : « *Daar kan ik niet op antwoorden. Dat moet u aan het heiligdom vragen.* »

Voor de duidelijkheid, zuster Lucia is met de redactie van haar *Diario* begonnen op 13 januari 1944, in opdracht van Mgr. Da Silva, bisschop van Fatima. Zij schreef er aan verder tot op het einde van de jaren negentig. De karmel van Coïmbra publiceerde uittreksels uit het eerste deel in de officiële biografie van de zieneres, maar quasi nooit uit de delen 2, 3 (385 pagina's !) en 4. Wil men iets voor ons verbergen ? Ja : haar dramatische verwittigingen !

MIDDELAARES VAN ALLE GENADEN

In de namiddag gingen werkwinkels per taalgroep door.

De Franse groep kreeg het bezoek van pater Vincenzo Battaglia, OFM, voorzitter van de internationale, pauselijke en mariale Academie. Toeval ?

Don Nuno Aurelio, de Portugese rector van het Parijse heiligdom dat vroeger *Maria Middelaars van alle genaden* heette, en sinds 1988 *Onze-Lieve-Vrouw van Fatima Middelaars*, vertelt over de geschiedenis van deze kerk. Op het eind van zijn betoog richt een van onze vrienden het woord tot hem : « *Dank om ons eraan te herinneren dat Maria middelaars van alle genaden is.* » De Portugees repliceert : « *Neen, dat is niet langer de naam van mijn kerk. Nu is het "Maria Middelaars" zonder meer.* »

Pater Doré van het seminarie van Issy-les-Moulineaux komt tussenbeide met zijn zware stem : « *Jezus is de enige bemiddelaar. Dat is een Schriftwoord.* »

Ik reageer : « *Excuseer, de verschijningen en openbaringen van Fatima houden in dat Maria middelaars van alle genaden is. Mag ik dat even uitleggen ? We hebben de tijd, nietwaar ?* »

« *Vanaf 13 mei 1917 voert de Verschijning de zielen van de drie kinderen binnen in het Licht van God. Lucia vertelt : "Terwijl ze die woorden uitsprak, 'De genade Gods zal jullie sterken', opende Onze-Lieve-Vrouw voor de eerste keer haar handen en deelde ons als in een weerkaatsing een intens licht mee dat binnendrong in ons hart en tot in het diepst van onze ziel. Daardoor liet zij ons onszelf in God zien die dat licht was, duidelijker dan wij ons zien in de beste spiegel."* »

« *Dat mysterieuze visioen openbaart het midde-laarschap van Maria, aan wie het gegeven is de zielen in God onder te dompelen. Later, in 1936, schreef Lucia aan pater Gonçalves, haar biechtvader, over dat visioen : "Wij vielen op onze knieën. Het gaf ons een zo grote kennis van God in dat het moeilijk is erover te spreken."* [...]

« *En het is niet enkel het eeuwige heil van de zielen, maar ook de aardse redding van de naties die God ons wil verlenen door de bemiddeling van het Onbevlekt Hart van Maria. In de dramatische omstandigheden van de Eerste Wereldoorlog zei Onze-Lieve-Vrouw op 13 juli 1917 aan haar drie kleine vertrouwelingen : "Ik wil dat jullie verdergaan met alle dagen het rozenhoedje te bidden ter ere van Onze-Lieve-Vrouw van de Rozenkrans, om de vrede in de wereld en het einde van de oorlog te bekomen, want alleen Zij kan jullie helpen."* Die laatste zinsnede bewijst duidelijk dat Maria aange-steld is als Middelaars : alles zal aan de mensheid geschonken worden door haar alleen, en niets zonder haar. »

Pater Battaglia onderbreekt me brutaal : « *Dat volstaat !* » En pater Doré : « *Deze discussie over Maria Middelaars zal elders moeten plaatshebben.* »

« *Ik haal enkel woorden van Onze-Lieve-Vrouw*

(1) Zie het artikel verschenen in CRC nr. 267, mei 1990. Het gaat om vier apocriefe brieven waarvan broeder François bewijst dat ze onmogelijk door Lucia zelf kunnen geschreven zijn.

aan », antwoord ik. « *We zijn op een congres over Fatima.* »

« *U moet de conciliaire constitutie "Lumen gentium", hoofdstuk 8, lezen* », repliceert de voorzitter van de Academie. « *En het Tweede Vaticaans Concilie aanvaardden* », voegt P. Doré er aan toe, terwijl hij me strak aankijkt.

Hier is enkel het woord van Lucia op zijn plaats : « *De ene blinde leidt de andere... De zielen worden toch zo bedrogen en op een dwaalspoor gebracht.* »

Ik probeer nog een laatste keer : « *Het gaat niet om privé-openbaringen, maar om een publieke openbaring. Een katholiek kan die niet verwerpen zonder tegen het geloof te zondigen, vermits Onze-Lieve-Vrouw het zonnewonder van 13 oktober 1917 verlicht heeft "opdat iedereen zou geloven".* »

« IK STOP MET LEVEN IN 1680 ! »

De historische uiteenzetting door pater Doré over de H. Jean Eudes en het H. Hart van Maria was goed, maar wel doordrongen van de conciliaire geest. Volgens hem werd de 17de eeuw « *meer gekenmerkt door een godvruchtig taalgebruik dan door theologische correctheid* »... En « *het feest van het Hart van Maria is eigenlijk een christologisch feest* »...

Als zijn lang betoog ten einde is, blijkt dat hij geen enkel woord over Fatima gezegd heeft !

Onze vriendin Aliette vraagt het woord :

« *Tot in 1917 heeft de devotie tot het Onbevlekt Hart van Maria zich, zoals andere katholieke devoties, geleidelijk aan verspreid in de religieuze congregaties, in provincies, in landen. Maar deze godsvrucht bleef om zo te zeggen een zaak van persoonlijke smaak, volgens ieders innerlijke inspiraties. Sinds 1917 is dat niet meer het geval. Onze-Lieve-Vrouw van Fatima heeft het keer op keer herhaald : "God wil in de wereld de devotie tot mijn Onbevlekt Hart instellen." Het gaat dus om de absolute wil van God zelf voor onze tijd. God wil dat deze devotie zich verspreidt over de hele wereld, dat zij ingesteld wordt door een publieke, vaste eredienst, een liturgische eredienst dus, erkend en gepatroneerd door de hiërarchie van de H. Kerk.* »

Pater Doré barst in lachen uit. « *Ik herinner u eraan dat de H. Jean Eudes een man van de 17de eeuw is. Ik stop met leven... in 1680* [het sterfjaar van de heilige]. »

God onze Heer is *niet* gestopt met leven in 1680. Hij heeft medelijden met het Onbevlekt Hart van zijn Moeder *dat omgeven is met doornen die de ondankbare mensen er op elk moment induwen door hun godslasteringen*. Hij vraagt ons om haar te troosten.

DE DUITSE SPECIALISTEN TEGEN DHANIS EN RATZINGER

Het moet gezegd dat er in de Duitse workshop een heel andere geest heerste. De secretaris ervan

was pater Manfred Hauke, lid van de Academie, directeur van de Duitse vereniging voor mariologie en uitgever van verschillende tijdschriften. In tegenstelling tot wat kardinaal Ratzinger in 2000 vooropstelde in zijn *Theologisch commentaar op het Geheim*, is de devotie tot het Onbevlekt Hart van Maria in Duitsland stevig verankerd.

De voordracht door theologe Christa Bisang over « *De openbaringen van de Z. Maria van het Goddelijk Hart, voorspel tot Fatima* », was interessant. Dat neemt niet weg dat men leerling van abbé de Nantes moet zijn om het geheim van de gelukzalige Duitse kloosteroverste ten volle te kennen en te begrijpen. Broeder Michel-Marie bezorgde de spreekster daarom een toelichting over het recente boek van zuster Muriel : « *Le secret de la bienheureuse Marie du Divin Coeur* », uitg. CRC, 2014².

Mgr. Anton Ziegenaus, emeritus hoogleraar dogmatiek aan de universiteit van Augsburg, vond in de 3811 documenten van de *Documentação critica de Fátima* de kostbare parels terug die getuigen van de authentieke zending van zuster Lucia. Zijn exposé bewees de onjuistheid van de theorieën van pater Dhanis. De Belgische jezuïet had in zijn artikels, gepubliceerd vanaf 1944, een onderscheid gemaakt tussen "Fatima I" (de verschijningen en de boodschap van 1917) en "Fatima II" (datgene wat zuster Lucia later bekendmaakte in haar *Herinneringen*, van 1935 tot 1941). Volgens hem waren de devotie tot het Onbevlekt Hart van Maria en de rol van Rusland verzinsels van Lucia, die de dramatische gebeurtenissen van de Spaanse burgeroorlog in 1936 nooit zou verwerkt hebben...

Welnu, Ziegenaus toonde aan dat verschillende teksten in de *Documentação* bewijzen dat Lucia de devotie van de vijf eerste zaterdagen tot eerherstel van de beledigingen het H. Hart van Maria aangedaan, al vanaf 1925 bekend maakte, dat wil zeggen toen zij er het bevel toe kreeg van de Hemel. Wat Rusland betreft, het land verschijnt in haar geschriften vanaf 1930, toen zij van Onze-Lieve-Vrouw de opdracht kreeg aan de H. Vader de vraag tot toewijding van Rusland aan haar Onbevlekt Hart over te maken.

In het licht van de originele documenten heeft de kritiek van Dhanis dus geen enkel historisch fundament.

Op het eind van de uiteenzetting citeerde pater Hauke de biografie van zuster Lucia die ik geschreven heb en waarin men, zei hij, tot dusver onuitgegeven elementen vindt over haar leven bij de zusters Dorotheeën, in Pontevedra en Tuy.

Nog altijd in de Duitse werkgroep presenteerde Rudolf Kirchgrabner het leven en het apostolaat van priester Ludwig Fischer.

Professor Fischer, doctor in de theologie en hoogleraar kerkgeschiedenis in Bamberg, was de eerste

(2) De Nederlandstalige lezer vindt een interessante samenvatting van dit boek in *Hij is verrezen !* nr. 70, juli-augustus 2014, pp. 3-10 : « *Het geheim van de Z. Maria van het Goddelijk Hart* ».

om de cultus van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima in Duitsland te verspreiden. Toen hij in 1929 voor de eerste keer naar Fatima ging, was hij diep onder de indruk van de vroomheid van de bedevaarders. De daaropvolgende jaren keerde hij herhaaldelijk terug om de verschijningen te onderzoeken. Hij publiceerde verschillende uitstekend gedocumenteerde boeken en hield in de jaren 1930 honderden voordrachten in Duitsland, Zwitserland en Oostenrijk om de boodschap van Maria bekend te maken.

Op 26, 27 en 28 september 1932 had hij het voorrecht zuster Lucia te mogen ondervragen. Hij was zo de eerste historicus die geïnformeerd werd over de essentie van de boodschap. De bisschop van Fatima, Mgr. Da Silva, verbood hem echter er iets over bekend te maken. Dezelfde prelaat censureerde ook verschillende passages in het boek dat Ludwig Fischer in 1934 uitgaf over Jacinta.

KARDINAAL FRINGS GEWONNEN VOOR DE ZAAK VAN FATIMA...

Professor Wolfgang Koch schetste de buitengewone ontwikkeling van de devotie tot het Onbevlekt Hart in Duitsland, na de Tweede Wereldoorlog.

De Keulse aartsbisschop kardinaal Frings, die uit een liberaal milieu kwam en oorspronkelijk niet erg warm liep voor Fatima, veranderde helemaal van mening toen hij in 1952 een bedevaart naar het genadeoord maakte. De mariale route die hij daarop in zijn aartsbisdom organiseerde, leidde tot een schitterend elan van godsvrucht en buitengewone bekeringen. Men zag protestanten in de kerken bidden tot de H. Maagd van Fatima. De vrouw van een dominee verklaarde aan een prelaat: « Zonder Maria geen heil, daar ben ik nu van overtuigd. Ik bid elke dag het rozenhoedje. »

De mariale routes die zich daarna over heel Duitsland verspreidden, waren voor de Duitsers een voorbereiding op de plechtige toewijding van hun land aan het Onbevlekt Hart van Maria. Het was kardinaal Frings die, als voorzitter van de Duitse bisschoppenconferentie, deze toewijding uitsprak tijdens de *Katholikentag* in Fulda op 4 september 1954. Daar bleef het niet bij: de bisschoppen wilden dat de consecratie door alle pastoors zou uitgesproken worden en wel bij voorkeur op 8 december 1954.

Dat initiatief zorgde echter voor fel protest van de kant van de lutheranen. De zelfverklaarde Lutherse "bisschop" Meiser van München stuurde Frings een dreigend telegram: « *Het nieuws dat het Duitse volk moet toegewijd worden aan het Onbevlekt Hart van Maria heeft in veel kringen van onze evangelische [Lutherse] gemeenschap diepe ongerustheid gewekt. Wij voelen ons verplicht onze spijt uit te drukken dat de religieuze gevoeligheid van het evangelisch deel van de bevolking door deze verklaring gekwetst werd. Wij weten dat wij gebonden zijn aan het Woord van*

God, zonder enige bemiddelaar tussen God en de mens te kennen... »

De tegenstand van Meiser was radicaal: « *Wanneer heel Duitsland door een kardinaal toegewijd wordt aan het Onbevlekt Hart van Maria, dan kunnen wij dat niet anders opvatten dan als een manier om over ons, evangelische christenen, te beschikken zonder dat wij op de hoogte gebracht of bevraagd zijn, en om ons mee te slepen in een actie die ons geloof en onze eredienst radicaal tegensprekt* » (cf. Norbert Trippen, *Josef Kardinal Frings (1887-1978)*, deel 1, 2003).

In het spoor van de "bisschop" verklaarde een Lutherse dominee: « *Ik had in een brief van 30 augustus 1954 uitdrukkelijk gevraagd om samen met mijn echtgenote uitgesloten te worden van de toewijding aan het Onbevlekt Hart van Maria. Ik stel vast dat aan mijn eis niet voldaan werd. Ik beschouw dat als een aanval op mijn vrijheid van geloof en mijn persoonlijke mening en als een inbreuk op artikel 4, paragraaf 1 van de grondwet.* »

Het aangehaalde artikel van de Duitse grondwet heeft betrekking op de godsdienstvrijheid. Wat moet men daaruit besluiten? **Dat de godsdienstvrijheid niet strookt met de toewijding van de naties aan het Onbevlekt Hart van Maria.** Wanneer de herders van de katholieke Kerk een land toewijden aan het Onbevlekt Hart, ontkennen en verwerpen zij dus door het feit zelf het door Vaticanum II ingevoerde sociaal recht op godsdienstvrijheid!

... TOT AAN HET CONCILIE

Jammer genoeg liet dezelfde kardinaal Frings zich niet veel later verleiden door de progressistische ideeën van de jonge theoloog Joseph Ratzinger, die hij voor de eerste keer ontmoette in oktober 1961 en die op het Concilie zijn expert (*peritus*) werd. De kardinaal werd een van de hoofdrolspelers in de conciliaire revolutie en een uitgesproken tegenstander van de definitie van het dogma van Maria Middelaars.³

In plaats van hun toevlucht te nemen tot de tussenkomst van het Onbevlekt Hart om de bekering van Rusland te bekomen, misprezen de nieuwlichters van Vaticanum II de vragen van Onze-Lieve-Vrouw om de volgelingen van Luther te behagen en met hen te "dialogeren".

Joannes-Paulus II, die als jonge bisschop een van de grote uitdenkers van de conciliaire hervorming was, kreeg bij het begin van zijn pauschap zeer veel vragen om de toewijding van Rusland te verichten, onder meer van kardinaal Wysinski. In 1980 antwoordde hij de Poolse primaat dat « *de toewijding door de Russen zou beschouwd worden als een inmenging in hun binnenlandse aangelegenheden, dat de jurisdictie van de paus slechts de katholieke Kerk omvatte en dat de Opperherder niet de paus van alle mensen was.* » Wysinski merkte toen heel te-

(3) Zie het artikel « *Vaticanum II onder het ontleedmes. III. Een revolutionaire geest* » in *Hij is verrezen!* nr. 31, januari-februari 2008, pp. 3-7.

recht op « *dat, vermits Christus de Koning van de wereld is, zijn plaatsvervanger op aarde de jurisdictie over alle mensen heeft* » (broeder François van Maria ter Engelen, *Toute la vérité sur Fatima*, deel 4, uitg. CRC, 2003, p. 410).

De belangrijke les die men hieruit moet trekken is de volgende : het voornaamste struikelblok dat vandaag de toewijding van Rusland en de instelling van het universeel rijk van Maria's Onbevlekt Hart verhindert, is de godsdienstvrijheid zoals ze door Vaticanum II afgekondigd werd.

DE SLANG BIJT IN DE HIEL VAN DE ONBEVLEKTE MAAGD

Op 8 september behandelde het congres in een plenaire vergadering (eindelijk) de inhoud van de openbaringen, met een conferentie over de godsvrucht tot het Onbevlekt Hart van Maria.

De voordracht werd gegeven door een Japanse religieuze, zuster Luca Maria Ritsuko Oka, lid van de Academie. Ze studeerde theologie in Rome bij pater Salvatore Perrella, OSM, aan wie ze in haar inleiding een opvallende hulde bracht. Deze hoogleraar durfde het aan om in een artikel in de *Osservatore romano* (2-3 juni 2008) volgende enormiteit te schrijven : « *De gelovigen worden uitgenodigd om een belangrijk feit niet te vergeten, namelijk dat zelfs de Moeder van de Verlosser getekend was door de erfzonde (è stata segnata dal peccato originale).* » Wat een godslastering ! « *Anathema sit !* » (cf. *Il est ressuscité !* nr. 73, september 2008, p. 1).

Omdat zij zich het onderricht van zo'n meester helemaal eigen gemaakt heeft, is ook zuster Oka blijkbaar het geloof in de Onbevleete Ontvangenis kwijtgespeeld. Zij zegt : « *De boodschap van Fatima is echt die van het evangelie van Jezus, die de radicale bekering van het hart vraagt. Van zo'n bekering getuigt op een unieke en volledige manier de persoon van Maria, Moeder van Jezus.* »

Als de Onbevleete Maagd zich heeft moeten bekeren, dan betekent dit dat zij niet volmaakt was vanaf haar conceptie ! Nóg een godslastering...

De Japanse zuster verdraait de devotie tot het Onbevlekt Hart van Maria tot een « *uitnodiging om zuiver van hart te worden, zoals Maria... met Maria* », dus om Maria te volgen in haar bekering, « *voor de volle verwezenlijking van "de nieuwe mens".* » Het gaat er om te worden « *zoals Maria, de universele zuster, die in staat is om met iedereen oprechte betrekkingen van broederschap tot stand te brengen, voorbij de grenzen van godsdienst [sic], cultuur, etnische afkomst en sociale status.* »

Terwijl ze onophoudelijk verwijst naar het onderricht van Joannes-Paulus II en Benedictus XVI, blijkt zuster Oka slechts heel oppervlakkig op de hoogte te zijn van de openbaringen van Fatima. Van het leven en de geschriften van zuster Lucia weet ze niets en ze citeert haar nooit.

Op het einde van de conferentie worden de schriftelijke vragen opgehaald in twee mandjes. Pater

Battaglia haalt uit één mandje een vraag en begint door de andere briefjes te bladeren. « *Er zijn veel vragen* », zegt hij, zichtbaar verrast en slecht gehumeurd.

De Afrikaanse moderator neemt een briefje uit het tweede mandje : « *Waaruit bestaat de triomf van het Onbevlekt Hart van Maria ?* »

Zuster Oka fluistert : « *Non lo so ! Dat weet ik niet...* »

De moderator neemt een tweede vraag : « *Wat de toewijding van Rusland betreft, aarzelde de H. Vader Joannes-Paulus II om ze uit te voeren...* » Hij wordt onderbroken door P. Battaglia : « *Er zijn veel vragen over dat thema, we zullen ze groeperen om er een synthese van te maken.* »

Zuster Oka van haar kant geeft toe : « *Ik weet niet wat zeggen...* »

De zwarte geestelijke vist een volgend papiertje uit het mandje : « *In 1917, in Fatima, en in 1929, in Tuy, heeft Onze-Lieve-Vrouw de toewijding van Rusland aan haar Onbevlekt Hart gevraagd. Zou onze H. Vader paus Franciscus ter gelegenheid van het eeuwfeest van de verschijningen de bijzondere toewijding van Rusland niet kunnen vervullen ?* » Hij zegt : « *Zal de paus dat doen of niet ? Dat weet hij alleen !* »

De moderator neemt een nieuwe vraag : « *De triomf van het Onbevlekt Hart van Maria heeft nog niet plaatsgehad. Is dat omdat Rusland er nog niet is aan toegewijd ?* »

Pater Battaglia wordt steeds zenuwachtiger, terwijl de Japanse religieuze de draad kwijt raakt : « *Ik geloof dat de triomf van het Onbevlekt Hart een uitnodiging is tot onze eigen bekering. Naar mijn mening... Misschien dat... We moeten begrijpen dat... Christus volgen is niet hetzelfde als dromen over een fantastische overwinning.* »

P. Battaglia : « *Er zijn vragen die niet overeenstemmen met het thema dat zuster Oka behandeld heeft. Het is niet voorzien dat er petities gericht aan de kerkelijke autoriteiten ingediend worden. Dat maakt helemaal geen deel uit van de doelstellingen van het congres. De interpretatie van de toewijding van Rusland aan het Onbevlekt Hart valt buiten de thematiek die wij besloten hebben te behandelen.* »

In de zaal is er beroering, sommigen beginnen te lachen : het is zo grotesk dat de voorzitter panikeert bij het lezen van enkele papiertjes !

En toch is er eigenlijk geen reden tot lachen, integendeel. Het is dramatisch : de H. Maagd houdt van Rusland en wil het land redden en bekeren. Maar haar Tegenstander wil niet dat men erover spreekt. We worden hier rechtstreeks geconfronteerd met « *de duivelse strijd tegen de boodschap* », om een uitdrukking van zuster Lucia te gebruiken.

Voorzitter Battaglia besluit om er een eind aan te maken : « *Als voorzitter van de pauselijke mariale Academie zeg ik u dat deze vragen los staan van de thematiek van dit congres. Als u antwoorden wenst, dan nodig ik u uit om contact op te nemen met specialisten van Fatima, er zijn er hier in het heilighdom, en om boeken te kopen in de eraan verbonden boekhandel.* »

Welke specialisten? In Fatima zijn er sinds de dood van pater Joaquin Alonso geen meer die de waarheid vertellen. Welke boeken? De officiële biografie van zuster Lucia, die hier te koop is, bevat niet minder dan dertien weglatingen of vervalsingen (cf. het artikel « *Complot contre la messagère du Ciel* » in *Il est ressuscité!* nr. 144, oktober 2014).

ONDERHOUD MET KARDINAAL MARTINS

Op 8 september in de late namiddag word ik samen met een van onze vrienden in audiëntie ontvangen door kardinaal José Saraiva Martins, de pauselijke afgevaardigde, die in het gezelschap is van zijn secretaris.

Ik stel me voor: « *Ik behoor tot de congregatie van de Kleine broeders van het H. Hart, gesticht door abbé Georges de Nantes.* » En ik ga onmiddellijk tot de kern van de zaak over: « *Ik bestudeer al dertig jaar de openbaringen van Fatima en het leven van zuster Lucia. Ik doe dat werk uit gehoorzaamheid en in een geest van gehoorzaamheid. In onze congregatie zijn wij ervan overtuigd dat de pausen nooit geantwoord hebben op de vragen van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima. Wij hebben de zekerheid dat de toewijding van Rusland niet gebeurd is zoals de H. Maagd het wil.* »

Vervolgens zet ik uiteen aan welke andere verzoeken van Onze-Lieve-Vrouw nog niet voldaan is: de goedkeuring van de eerherstellende devotie van de vijf eerste zaterdagen, het liturgisch feest van het Onbevlekt Hart van Maria dat moet verheven worden tot de rang van plechtige feestdag, de erkenning van het rozenhoedje als liturgisch gebed.

« *Hebt u al over Fatima gesproken met paus Franciscus?* »

« *Neen, nooit.* »

« *Zou u hem deze verzoeken willen doen kennen?* »

Het antwoord is categoriek: « *Neen. Als ik in uw plaats was, zou ik alles wat u mij gezegd heeft naar kardinaal Parolin, de staatssecretaris, schrijven.* »

« *Maar denkt u niet dat een verzoek gedaan door een kardinaal als u meer gewicht heeft voor de paus dan wanneer een simpele broeder als ik dat doet?* »

« *Neen, het is aan u om te schrijven.* »

« *Maar wat denkt u van die vragen?* »

« *Ik begrijp uw probleem. Wat de toewijding van Rusland betreft, dat is een moeilijk onderwerp. Het motief waarom Joannes-Paulus II de wereld heeft toegewijd, is politiek: hij kon niet over Rusland spreken, de politieke context leende zich daar niet toe. Daarom heeft hij de wereld toegewijd... die Rusland omvat.* »

De kardinaal tovert een charmante glimlach op zijn gelaat en maakt met beide handen een grote cirkelbeweging.

Ik breng hem de opvatting van zuster Lucia onder ogen die in maart 1984 aan mevrouw Pestana zei: « *Deze toewijding van de wereld kan geen defi-*

nitief karakter hebben. Rusland komt er niet duidelijk in voor als het enige voorwerp van de toewijding. »

« *Het motief is politiek* », herhaalt de kardinaal.

« *Dan zou de paus van politiek moeten veranderen, hij zou de politiek van de H. Maagd moeten overnemen.* »

« *Maar Rusland is vervat in de wereld die toegewijd is.* »

Ik roep de gevolgen op van de weigering van de pausen: het verloren gaan van zeer veel zielen, de oorlog die overal woedt... Kardinaal Martins lijkt er weinig van onder de indruk.

Daarop begin ik over het congres: « *Eminentie, het congres verloopt op een schandalige manier. De vragen van de toehoorders worden vervalst.* » Ik geef hem het voorbeeld van de vraag die ik aan pater Cristino stelde. De kardinaal antwoordt niet. Ik herneem: « *Deze morgen wou pater Battaglia bijna alle vragen aan de kant schuiven. De voordrachtgeefster was trouwens niet in staat om er op te antwoorden. Pater Battaglia heeft op eigen houtje verklaard dat het congres niet zal handelen over de toewijding van Rusland. U moet tussenbeide komen als speciale gezant van de H. Vader.* »

« *Neen, u moet schrijven naar de pauselijke en mariale Academie in Rome. Zij zijn verplicht u te antwoorden.* »

GEEN ERGER BLINDEN...

Het dovemansgesprek gaat zo nog een hele tijd door... De uurwerken van kardinaal Martins, pater Battaglia en de verantwoordelijken van het heiligdom zijn duidelijk stilgevallen in 1989, toen paus Joannes-Paulus II strenge orders gaf om niet meer « *lastiggevallen* » te worden met de vraag naar de toewijding van Rusland, zoals verklapt werd door Mgr. Do Amaral, de toenmalige bisschop van Fatima.

Voor de slotzitting van het congres, op 10 september, heeft de voorzitter zijn voorzorgsmaatregelen genomen: er zal geen vragenronde zijn.

Tijdens die zitting verklaart Mgr. Antonio Marto, de bisschop van Fatima: « *Onze-Lieve-Vrouw vraagt de toewijding van de wereld [sic] en van Rusland opdat er vrede zou zijn.* »

Alsof dat de juiste vraag van de H. Maagd is! Maar voortaan is die leugenachtige versie helaas de officiële.

Toen Mgr. Guerra op 20 februari 1993 aan zuster Lucia vroeg: « *Denk je dat de wereld [sic] de boodschap van Onze-Lieve-Vrouw gehoord heeft, zodat zij zich tevreden kan tonen?* », antwoordde de boodschapster: « *Ik heb gezien dat er in de wereld veel doven zijn, en dat de ergste doven diegenen zijn die niet horen omdat ze niet willen horen, net zoals de ergste blinden diegenen zijn die niet willen zien. Ik denk dus dat Onze-Lieve-Vrouw zeker tevreden is over hen die horen en zien, maar dat zij bedroefd is, volgens onze manier van spreken, over hen die niet horen of zien omdat ze het gewoon niet willen.* »

broeder François van Maria ter Engelen

DE DUITSE KATHOLIEKEN TEGEN BISMARCK

In *Hij is verrezen!* nr. 70 publiceerden wij een artikel over de Z. Maria van het Goddelijk Hart, geboren als de Westfaalse gravin Maria Droste zu Vischering (1863-1899). We baseerden ons daarvoor op het boek van zuster Muriel van het Goddelijk Hart, *Le secret de la bienheureuse Marie du Divin Cœur*, uitg. CRC, 2014. In het hierna volgend artikel willen we dieper ingaan op de achtergrond waartegen het leven van deze heilige zich afspeelde: de vorming van het Groot-Duitse, protestants-Pruisische keizerrijk, dat onder kanselier Otto von Bismarck de strijd aanbod met de katholieke Kerk. We citeren uitvoerig uit het boek van zuster Muriel en vullen aan met verduidelikend commentaar.

WESTFALEN EN HET RIJNLAND TUSSEN 1789 EN 1815

Op het einde van de achttiende eeuw was het Heilig Roomse Rijk nog slechts een losse verzameling van vorstendommen en vrije steden die allemaal een zeer grote autonomie genoten. Het noodlottig principe dat door de Reformatie was afgedwongen, « *cuius regio huius religio* » (de machthebber van een gebied bepaalt de godsdienst van al wie er woont), had het protestantisme op veel plaatsen vaste voet aan de grond gegeven.

Dat neemt niet weg dat nageenog heel het zuiden (Beieren, Baden, Württemberg enz.) en het westen (Rijnland, Westfalen) katholiek gebleven waren.

In de bloedige jaren van de Franse Revolutie onderscheidde Westfalen zich door gastvrijheid te bieden aan iedereen die Frankrijk ontvluchtte. « Heel Westfalen kwam in het getouw om de emigranten, prinsen, edelen en priesters te ontvangen. Er was nauwelijks een dorpeling die niet minstens één Fransman herbergde. Tweeduizend zeshonderd priesters, van wie de namen bewaard zijn gebleven in de registers van Münster [de hoofdstad van Westfalen], brachten zo verschillende jaren in Duitsland door, zonder een andere bron van inkomsten dan de naastenliefde van de inwoners. Voor de oudste geestelijken werd een rusthuis gebouwd. Niet minder dan zestien bisschoppen vonden een toevlucht in Münster. Elke donderdag droeg één van deze prelaten de Mis op in één van de kerken in de stad, in aanwezigheid van een grote massa emigranten, om over de landstreek de zegeningen van de Hemel af te smeken uit erkentelijkheid voor zoveel weldaden. »

Eén van de grote figuren uit de geschiedenis van Westfalen was Mgr. Kaspar-Maximilian Droste zu Vischering, bisschop van Münster van 1826 tot 1846. Hij behoorde tot één van de oudste en meest noble geslachten in het voormalige hertogdom.

« In 1811 bood hij het hoofd aan de Franse keizer Napoleon tijdens het nationaal "concilie" van Parijs, door de vrijlating te eisen van paus Pius VII, die gevangen zat in Savona. Door zijn voorbeeldige bisschoppelijke toewijding deed hij de Kerk van Rijnland-Westfalen, die volkomen vernietigd was door het machtsmisbruik van de Franse revolutionairen en nadien door de napoleontische veroveringszucht, uit haar as herrijzen. De bisschopszetels waren vacant, de geestelijkheid was overal verdreven, de

kudde moest overleven zonder herders. Hij zette zich dus in om het aantal priesterwijdingen te vermenigvuldigen, het sacrament van het vormsel toe te dienen en zoveel mogelijk troost te bieden aan de verweesde kloostergemeenschappen. Na de H. Remigius van Reims (6de eeuw) was hij de bisschop die het grootste aantal priesters wijdde en de meeste vormsels toediende! »

Na de nederlaag van Napoleon in Waterloo herstelde het Congres van Wenen onder leiding van de Oostenrijkse kanselier Metternich in 1815 de orde in Europa. Het Heilig Roomse Rijk, dat door Bonaparte was opgeheven, werd niet hersteld. In de plaats ervan kwam de Duitse Bond, een los staatsverband van meer dan dertig vorstendommen en vrije steden, met als hoofdstad Frankfurt. De grote tenoren binnen deze construc-

tie waren het (katholieke) keizerrijk Oostenrijk en het (protestantse) koninkrijk Pruisen. De Bond stond vanaf het begin dan ook in het teken van de spanning tussen beide rivalen, zeker nadat het Congres had besloten om het Rijnland en Westfalen toe te voegen aan Pruisen. Het opzet van die aanhechting was de schepping van een buffer tegen Frankrijk, maar in de praktijk werd de katholieke bevolking van de Duitse gebieden in het westen uitgeleverd aan de protestantse machthebbers in Berlijn!

Ludwig Windthorst (1812-1891) was jarenlang de voorzitter van het *Zentrum* en in die functie de tegenspeler van Bismarck tijdens de *Kulturkampf*. « Wij nemen deel aan een verschrikkelijk duel: de strijd van het geloof tegen de ongelovigheid. Aan de ene kant de opstand tegen God, aan de andere kant de onderwerping aan het Kruis. »

Het duurde niet lang alvorens Pruisen in de nieuwe gebieden bewust een antikatholieke politiek begon te voeren. De reactie daartegen werd belichaamd door de jongste broer van Mgr. Kaspar-Maximilian: Mgr. Clemens-August Droste zu Vischering (1773-1845).

DE DUITSE ATHANASIUS

« De regering in Berlijn had deze reeds bejaarde prelaat uitgekozen voor de aartsbisschoppelijke zetel van Keulen, in de mening dat hij niet in staat zou zijn tot enige reactie – ondanks duidelijke verwittigingen door personen die hem kenden, zoals de protestantse uitgever Friedrich Perthes: *“Hij is onbuigzaam. De paus zou kunnen wijken, maar Droste niet. Het is een man van de waarheid; nooit heeft hij laag bij de grondse wapens gebruikt en nooit zal hij er gebruiken. Een conflict tussen Droste en Pruisen is onvermijdelijk.”*

« En inderdaad, vanaf zijn ambtsaanvaarding in 1835 sprak de nieuwe aartsbisschop zijn *Non possumus* uit in twee kwesties waarin de leer van de Kerk fel aangevallen werd.

« De eerste zaak was die van de gemengde huwelijken. De Pruisische regering en de conformistische bisschoppen waren tot een akkoord gekomen dat voorzag dat de kinderen geboren uit een huwelijk tussen katholieken en protestanten moesten opgevoed worden in de godsdienst van de vader. Maar omdat zeer veel Pruisische functionarissen in het Rijnland en Westfalen waren gaan wonen en er huwden, was dat akkoord een verdoken middel om in die streken het protestantisme in te voeren.

« De tweede kwestie was de ketterij van Georg Hermes, hoogleraar in de dogmatiek aan de universiteit van Bonn. Als modernist *avant la lettre* beweerde hij katholieken en protestanten te verzoenen in naam van de “praktische” rede, zodat ze samen

konden werken aan het welzijn van de samenleving. Hij werd veroordeeld door paus Gregorius XVI, tot grote woede van de Pruisische regering die de leer van Hermes had willen verheffen tot officiële doctrine. Aartsbisschop Clemens-August, onverzettelijk in het geloof, eiste van zijn clerus en van de professoren van Bonn dat zij het hermesianisme verwierpen, waardoor hij zich de banbliksems van Berlijn op de hals haalde. »

De koning van Pruisen, Frederik-Willem III, gaf daarop in 1837 het bevel om de Keulse aartsbisschop in zijn paleis te arresteren. Midden in de nacht werd hij onder militair escorte overgebracht naar de vesting van Minden. Graaf Clemens Droste zu Vischering, de vader van de Z. Maria van het Goddelijk Hart, was diep onder de indruk van de aanhouding van zijn oom: *« De indruk die ik onderging toen ik vernam dat onze vereerde oom aartsbisschop gevangen was genomen en weggevoerd naar een vesting, was zo groot dat hij diep in mijn geheugen gegrift werd. Deze arrestatie werd het onderwerp van al onze gesprekken en bleef lange tijd het meest geanimeerde punt van conversatie in onze familiekring. Wij huiverden allemaal van de strijd die de staat tegen de Kerk voerde en we waren verontwaardigd dat de rechten van de katholieke Kerk zomaar overgenomen werden door het burgerlijk gezag. Deze gebeurtenis deed ons hart ontvlammen van geestdrift voor de vervolgte Kerk en deed tussen ons en haar een onverbreekbare band ontstaan. Wij koesterden het vurig verlangen ons onvoorwaardelijk voor haar in te zetten en uit volle kracht te vechten voor de verdediging van haar rechten en haar vrijheid. »*

In de krachtmeting tussen Pruisen en de H. Stoel moest Berlijn uiteindelijk bakzeil halen: « Na achttien maanden in hechtenis te hebben gezeten, werd Mgr.

Droste zu Vischering vrijgelaten. Hij mocht echter niet terugkeren naar zijn diocesis: dat was de prijs die paus Gregorius XVI zeer tegen zijn zin moest betalen om van de koning gedaan te krijgen dat de Kerk in Pruisen opnieuw een zekere vrijheid kon genieten. De prelaat zelf onderwierp zich; zijn offer bracht zijn geliefde vaderland overvloedige vruchten. »

Het voorbeeld van de Duitse “Athanasius” (titel van de biografie die Joseph Görres aan de aartsbisschop wijdde) dwong overal in Europa bewondering af. In Frankrijk werd de roemrijke geloofsbelijder vanaf de kansel geprezen door onder meer abbé des Genettes, de pastoor van *Notre-Dame des Victoires*.

« In Duitsland voelden verschillende toekomstige afgevaardigden van het *Zentrum*, de katholieke

Graaf Ferdinand von Galen (1831-1906), medestichter en afgevaardigde van het *Zentrum*. Hij was de auteur van wetten voordele van het materiële en godsdienstige welzijn van de arbeiders (*Antrag Galen*, 19 maart 1877), waarmee hij aan de basis lag van de sociale politiek van de Centruumpartij.

Graaf Clemens Droste zu Vischering (1832-1923), vader van de Z. Maria van het Goddelijk Hart. Hij was eveneens medestichter van de Centruumpartij en zetelde in de Rijksdag vanaf 1878. Zijn steun aan de katholieke geestelijkheid kwam hem te staan op verschillende disciplinaire sancties.

De Duitse Bond, opgericht door het Congres van Wenen in 1815, omvatte een dertigtal grote autonome vorstendommen en vrije steden. Het protestantse koninkrijk Pruisen werd uitgebreid met twee katholieke gebieden, Westfalen en het Rijnland. Daardoor groeide Berlijn uit tot een gevaarlijke rivaal van Wenen: beide grootmachten maakten aanspraak op de suprematie binnen de Bond. Heel de politiek van Bismarck was er op gericht Oostenrijk uit de Bond weg te werken en Pruisen de leiding over het toekomstige Duitse rijk te schenken.

politieke partij die in 1865 zou gesticht worden, op dat precieze ogenblik hun roeping geboren worden van verdedigers van de vrijheden van de Kerk. We vermelden in het bijzonder baron Wilhelm-Emmanuel von Ketteler, een oom van de moeder van de Z. Maria van het Goddelijk Hart. Als blijk van protest zegde hij zijn prestigieuze carrière in de magistratuur vaarwel; als gevolg van een visioen waarmee hij door het H. Hart begunstigd werd, ging hij het seminarie binnen en werd aangesteld tot onderpastoor van een bescheiden parochie. In 1848 werd hij tot volksvertegenwoordiger gekozen en twee jaar later volgde zijn aanstelling tot bisschop van Mainz. »

Op die manier kan men stellen dat Mgr. Droste zu Vischering de gangmaker was van de latere succesvolle oppositie van de Duitse katholieken.

TUSSEN REVOLUTIONAIR LIBERALISME EN PRUISISCH TOTALITARISME

« Het Duitse katholicisme vond een model in de H. Jeanne d'Arc. In München was Guido Görres de eerste historicus om het bovennatuurlijk karakter van de zending van de Franse heldin wetenschappelijk te erkennen, wat hij uiteenzette in *Die Jungfrau von Orléans nach den Prozessakten und gleichzeitigen Chroniken* (1834). Het boek kende een immens succes, niet alleen in de Duitse katholieke landen, maar ook in Frankrijk en in Rome. De vader van Guido, Joseph Görres, een vurig polemist, had het voorwoord tot het boek geschreven: een waarachtig manifest van het anti-Pruisische en contrarevolutionaire katholieke Duitsland. »

In het revolutiejaar 1848 was er ook grote beroering in de Duitse landen. Overal probeerden liberale activisten de principes van de Franse Revolutie te doen zegevieren. De koning van Pruisen, Frederik-Willem IV, moest de instelling van een parlementaire monarchie aanvaarden. De Duitse katholieken « begrepen dat het nieuwe regime "zou leiden tot de ineenstorting van het rijk Gods en van de heerschappij van zijn genade", zoals graaf Clemens Droste zu Vischering in zijn gedenkschriften optekende. Anderzijds merkte hij ook op "dat de vrijheden die de oude absolutistische Pruisische staat ontnomen werden in zekere zin de gewenste gevolgen van ongewenste oorzaken waren." »

Inderdaad: « Door toedoen van de nieuwe liberale grondwet kon de Kerk van een grotere autonomie genieten. Mgr. Wilhelm-Emmanuel von Ketteler, de bisschop-afgevaardigde van Mainz, probeerde die vrijheid zoveel mogelijk te begunstigen in het parlement van Frankfurt. Niettemin beseftte hij wat voor een groot gevaar het nieuwe politieke liberalisme inhield, niet alleen voor de Kerk, maar ook voor het geheel van de nationale tradities. Hij deelde dus helemaal niet het parlementair enthousiasme van de Franse liberaal-katholieken en evenmin hun dwaze droom om de Kerk met de Revolutie te verzoenen. Hij stelde er zich tevreden mee aan de protestantse staat het respect voor de vrijheden van de katho-

lieke Kerk inzake cultus en recht op vereniging op te leggen.»

Tegelijkertijd «vond in die jaren in Duitsland een buitengewoon katholiek reveil plaats. Graaf Droste vertolkte dit als volgt: *“Ik was getuige van het weldoende werk dat de jezuïeten verrichtten door de prediking van de Oefeningen van Sint-Ignatius en de organisatie van reusachtige volksmissies in de steden. Zelden kende de geschiedenis van de Kerk zo’n diepe en doordringende godsdienstige wedergeboorte en zo’n geestdrift. Veel misbruiken in de schoot van de bevolking werden ongedaan gemaakt. Broederschappen en genootschappen allerhande zagen het levenslicht, meer in het bijzonder de mariale verenigingen. De devoties van de maand van Maria, die toen nog niet bekend waren, werden ingevoerd en aangemoedigd. Enkele jaren later werd de godsvrucht tot het H. Hart gepropageerd, vooral dankzij de komst van de Dames van het H. Hart, gesticht door de H. Sophie Barat. Het aantal roepingen nam toe, congregaties zwermden uit, de inzet voor de eer van God, voor de verspreiding van het geloof en voor de missies drong door tot in alle huisgezinnen. Deze geweldige religieuze heropleving zou twintig jaar later het wapen en het model zijn waardoor de katholieke bevolking trouw zou blijven aan de Kerk in haar strijd tegen de Kulturkampf.”*»

DE RAMP VAN SADOWA

Steeds meer Duitsers «verlangden naar de eenmaking van de staten die deel uitmaakten van de Duitse Bond. Dat kon echter alleen gebeuren onder de hegemonie van een grootmacht. Wie zou de dominante rol toebedeeld krijgen: het katholieke Oostenrijk of het militaristische en protestantse Pruisen? De vorsten van de Duitse landen kwamen samen in Frankfurt, in aanwezigheid van de Oostenrijkse keizer Frans-Jozef I, met het oog op de vorming van “Groot-Duitsland”» onder de scepter van de Habsburgers.

Ondanks de druk uitgeoefend door de vorsten van het Duitse zuiden weigerde de koning van Pruisen, voorstander van de “Klein-Duitse” oplossing – de vereniging van alle Duitse gebieden rondom Pruisen – aan die bijeenkomst deel te nemen.

«Graaf Clemens Droste zu Vischering, die op de vergadering aanwezig was, hoopte net als alle Duitse katholieken op een vereniging met Oostenrijk, om verlost te zijn van het protestantse juk. Hij wist hoe moeilijk dat zou worden: *“De internationale vrijmetselarij had uiteraard al gekozen voor “Klein-Duitsland”, en dat sedert geruime tijd.”* Al in de 18de eeuw had de Pruisische koning Frederik II, hoofd en propagandist van de maçonnieke loges in Duitsland, zich ingespannen om alle staten te verenigen rond Pruisen. Keizerin Maria-Teresia van Oostenrijk was erdoor gealarmeerd en schreef in 1778 aan haar dochter Marie-Antoinette, koningin van Frankrijk: *“De Europese grootmachten denken er niet aan zich met elkaar te verenigen om een dergelijke ramp te voorkomen. Nochtans zullen zij er allemaal vroeg of*

laat de noodlottige gevolgen van moeten ondergaan. Als men voortgaat met het Pruisisch opzet terrein te laten winnen, wat zullen zij die ons eens zullen opvolgen dan nog kunnen verhoppen?”» Van vooruitziendheid gesproken!

In 1862 werd Otto von Bismarck door de koning van Pruisen tot kanselier benoemd. Deze intelligente maar gewetenloze politicus, «voor wie de termen “katholiek” en “vijand van Pruisen” synoniem waren», had een duidelijk doel voor ogen: Oostenrijk uit de Duitse Bond stoten en de Duitse eenheid bewerkstelligen rondom Pruisen.

«Hij gebruikte de kwestie van de Deense hertogdommen Sleeswijk en Holstein als voorwendsel om de oorlog te verklaren aan de katholieke Habsburgers. Maar om zijn doel te bereiken was het voor Bismarck noodzakelijk dat de keizer van Frankrijk, Napoleon III, zich niet zou verzetten tegen zijn politiek *“durch Eisen und Blut”* (“door ijzer en bloed”). Hij verkreeg van het Franse staatshoofd de belofte dat, wanneer Pruisen de oorlog aan Oostenrijk zou verklaren, Frankrijk neutraal zou blijven.»

De meeste Duitse staten kozen de kant van Wenen, terwijl Berlijn gesteund werd door enkele noordelijke staten én door het Italië van de maçonnieke carbonari. In wat als de eerste *Blitzkrieg* kan beschouwd worden dirigeerde Helmuth von Moltke, de chef van de Pruisische generale staf, drie perfect georganiseerde legers naar Bohemen, de Oostenrijkers tegemoet. Op 3 juli 1866 vond bij Sadowa de beslissende veldslag plaats. Het leger van de keizer werd langs drie kanten aangevallen en uitgeschakeld; veertigduizend katholieke soldaten sneuvelden.

«Als Napoleon III zijn troepen naar de Rijn had gestuurd, zoals zijn ministers hem adviseerden, dan zouden alle kleinere Duitse staten Wenen ter hulp zijn gesneld en zouden de Pruisen zich hebben moeten terugplooien op Berlijn. Bismarck zelf erkende dat: *“Een beperkt aantal Franse troepen aan de Rijn, in vereniging met de talrijke regimenten van Zuid-Duitsland, zou de Pruisen genoodzaakt hebben Berlijn te verdedigen en al hun successen in Oostenrijk op te geven.”*»

Sadowa betekende een keerpunt in de geschiedenis van Europa. De rol van Oostenrijk als spil van de wereldorde die op het Congres van Wenen gestalte had gekregen, was voorgoed uitgespeeld. Pruisen werd de dominerende macht in Midden-Europa en zou van zijn nieuwe glorie gebruik maken om Frankrijk op de knieën te dwingen en het grote Duitse *Reich* uit te roepen. Het oordeel van abbé de Nantes over de Franse keizer is dan ook bijzonder streng: «Napoleon III heeft de zaak van de beschaving en van het Europees evenwicht verraden. Hij ging nog dieper in de fout door de overwinning van Pruisen aan zijn volk voor te stellen als een stap vooruit in de Europese eenwording!» (conferentie van januari 1992).

DE TRIOMF VAN BISMARCK

Bij de vrede van Praag werd bepaald dat Oostenrijk zich voor altijd uit de Duitse Bond moest terug-

trekken, die daarmee ophield te bestaan. In de plaats ervan kwam de Noord-Duitse Bond, die geleid werd door de koning van Pruisen en waarbij alle staten ten noorden van de rivier de Main zich verplicht moesten aansluiten. Daarmee breidde Pruisen de facto zijn grondgebied geweldig uit en controleerde het een territorium dat liep van de Belgische grens in het westen tot Koningsbergen (het huidige Kaliningrad) in het oosten. De ijzeren kanselier liet verstaan dat het de Duitse staten ten zuiden van de Main vrij stond om een Zuid-Duitse Bond te stichten, maar dat was pure theorie : van tevoren had hij geheime verdragen gesloten met Beieren, Baden en Württemberg, waarin deze beloofden in het geval van oorlog hun legers ter beschikking van de koning van Pruisen te stellen...

Graaf Clemens Droste zu Vischering noteerde in zijn gedenkschriften : « *Duitsland en Oostenrijk zijn door natuurlijke banden en heilige tradities onverbreekbaar met elkaar verbonden. Na de nederlaag lag het perspectief van "Groot-Duitsland", met alle hoop die het inhield, volledig aan scherven. Macht had het gehaald op recht.* »

De naïeve Napoleon III werd na Sadowa geconfronteerd met het geweldige gevaar van een agressieve, op verdere expansie gerichte grootmacht aan de noordoostelijke grens van Frankrijk. Bismarck voerde toen het tweede deel van zijn plan uit : hij lokte een oorlog met de Fransen uit.

De Frans-Pruisische oorlog van 1870 duurde amper zes weken en eindigde met de smadelijke nederlaag van Frankrijk bij Sedan en de gevangenneming van de keizer (1 september 1870). Parijs werd belegerd en moest zich overgeven. Napoleon III werd tot aftreden gedwongen.

Op 18 januari 1871 was de zege van Bismarck compleet : in de beroemde Spiegelzaal van het kasteel van Versailles, symbool van de *Grand Siècle* van

de Franse Zonnekoning, werd Wilhelm I van Pruisen uitgeroepen tot keizer van het Duitse Rijk, waarbij zich ondertussen ook de Zuid-Duitse staten hadden aangesloten. De droom van nationale grootheid was triomfantelijke werkelijkheid geworden, maar het was het militaristische en protestantse Pruisen dat de leiding had. Bismarck werd tot vorst verheven en beheerste de volgende twee decennia als rijkskanselier de Duitse en de Europese politiek.

« Onaantastbaar sterk door de briljante successen die hij geboekt had in zijn buitenlandse politiek wou Bismarck de Duitse eenheid cementeren door de oprichting van een nationale Kerk. » De *Kulturkampf*, « de strijd voor een rationalistische en door de staat georganiseerde *Kultur*, kwam neer op een tweede lutherse hervorming. »

DE CENTRUMPARTIJ TEGEN DE « KULTURKAMPF »

« Zijn politiek van "ijzer en bloed" », aldus graaf Droste, « kreeg ook een toepassing op godsdienstig gebied. De nieuw geannexeerde staten betaalden de rekening en kregen af te rekenen met toestanden die hun voorouders niet voor mogelijk hadden gehouden. Het waren niet langer de Tien Geboden die de politiek beheersten. » Hij gaf de moed echter niet op : « *Rampzalige tijden kondigden zich aan, maar we lieten de armen niet hangen. We wilden redden wat er nog te redden viel en strijden voor de handhaving van gezonde principes.* »

De Duitse katholieken, « gevormd in de lijn van Gregorius XVI en Pius IX, verenigden zich door in 1865 het *Zentrum* te stichten, de Centruumpartij, die in 1871 haar intrede deed in de Rijksdag. Onder het voorzitterschap van Ludwig Windthorst, een briljant politiek denker en een fervent mysticus, namen de leden van het bondgenootschap het devies "*Voor de waarheid, de vrijheid en het recht*" aan. Hun

De slag bij Sadowa, 3 juli 1866. Schilderij door Georg Bleibtrau. Centraal koning Wilhelm van Pruisen, de latere keizer van het eengemaakte Duitsland. Achter hem, vanaf de rug gezien, kanselier Otto von Bismarck. Rechts van Bismarck de magere gestalte van Helmuth von Moltke, hoofd van de generale staf en militair architect van de overwinning op de Oostenrijkers.

wapen was het gebed, geput uit een vurige liefde voor de geestelijke én tijdelijke belangen van het Hart van Jezus. »

Windthorst, die omwille van zijn opmerkelijk kleine gestalte "*die kleine Excellenz*" werd genoemd, was in de Rijksdag de voornaamste tegenspeler van Bismarck. Met zijn uitzonderlijke welsprekendheid en zijn gevatte humor legde Windthorst de "grote Excellentie" onafgebroken het vuur aan de schenen. Hij viel de kanselier aan in het fundament zelf van Bismarcks denken en streven: « *De staat* », aldus Windthorst, « *is er niet om het recht te maken. Hij is niet almachtig. Hij is er om de rechten van zijn onderdanen te beschermen.* »

« De doctrine van deze beginselvaste katholieken en de politieke actie die er uit voortvloeide waren van een soevereine waarheid, kracht en schoonheid. In heel Europa was er niets dat de vergelijking ermee kon doorstaan. Door op geen enkel punt toe te geven aan de principes van 1789 blijft deze beweging tot op vandaag het enige werkzame instrument voor gelijk welke nationale wedergeboorte of restauratie in een christelijk, beschaafd land. »

Het *Zentrum* kreeg de volle steun van paus Pius IX: « *Personen die volkomen onwetend zijn van onze heilige godsdienst nemen zich voor de dogma's te vernietigen en de rechten van de katholieken met voeten te treden. De Duitse regering zou er zich rekenschap van moeten geven dat, in de vervulling van hun plichten jegens de soeverein, de zonen van de Kerk de meest nauwgezette onderdanen zijn, omdat ze zich inspannen om aan God te geven wat God toekomt!* » (kersttoespraak van 1872).

« Deze woorden maakten Bismarck razend: hij spande zich juist in om de katholieken als slechte burgers voor te stellen. Meer dan ooit riep hij op tot een strijd op leven en dood tegen de Kerk en het pausdom. Op het moment dat de eerste wetten in het kader van de vervolging van de katholieke Kerk afgekondigd werden, stimuleerde Mgr. von Ketteler met de steun van Rome de oppositie van de Duitse bisschoppen. Hij stelde ook het programma van de Centruumpartij op punt: naast het engagement om op te komen voor de vrijheid van de Kerk, moest het *Zentrum* ook een onafgebroken zorg besteden aan het religieus en materieel welzijn van de minst bedeelden in de maatschappij; verder moest men het particularisme van de onderscheiden Duitse *Länder* [deelstaten] en de legitimiteit van elke vorst beschermen. »

Dat laatste punt, het gevecht voor een gefederaliseerd Duitsland als antwoord op het Pruisisch unitarisme, was niet eenvoudig. Bismarck had na Sadowa een aantal kleinere koninkrijken, zoals dat van Hannover, gewoonweg opgedoekt en eiste van de resterende vorsten dat ze op alle vlakken in de pas van Berlijn liepen. « Hoewel de leden van de Centruumpartij het nieuwe *Reich* moesten accepteren als een feitelijk gezag, in afwachting van beter, hielden ze de vermelde drie mooie strijdpunten toch verenigd. Op die manier antwoordden ze op succes-

volle wijze, onder de regering van Pius IX en ten koste van heel wat vervolgingen, met hun geloof en hun recht op de *Kulturkampf* van Bismarck. »

DE KERKVERVOLGING

Het opzet van de rijkskanselier was duidelijk: « het katholicisme in Duitsland ten gronde richten, de protestantse hegemonie in Europa vestigen en, vooral, werken aan de vernietiging van Rome. »

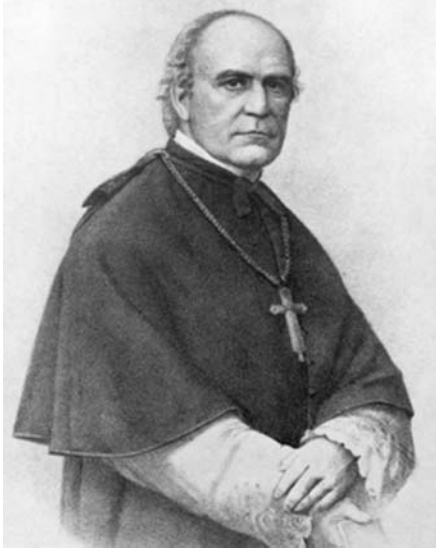
In 1872 werden de jezuïeten uit Pruisen verbannen; andere kloosterorden en congregaties zouden volgen. Een jaar later werd het kerkelijk huwelijk van katholieken ongeldig verklaard: voor de wet telde nog alleen het burgerlijk huwelijk.

« De fameuze "meiwetten", zo genoemd omdat ze telkens in de maand mei van de jaren 1873, 1874 en 1875 gestemd werden, hadden tot doel een kerkelijk regime te vestigen dat vergelijkbaar was met de "burgerlijke constitutie van de clerus" die in 1790 in Frankrijk was afgekondigd. In het spoor van Mgr. Clemens-August, veertig jaar tevoren, hernieuwden de Duitse bisschoppen hun *Non possumus* tegen de eisen van de regering in de kwestie van de kerkelijke benoemingen. Het eerste slachtoffer was Mgr. Ledochowski, aartsbisschop van Posen (Poznan) en persoonlijke vriend van de familie Droste. Toen hij werd opgesloten in Ostrowo, bij de Russische grens, nam de paus zijn verdediging op zich door hem tot kardinaal te creëren. »

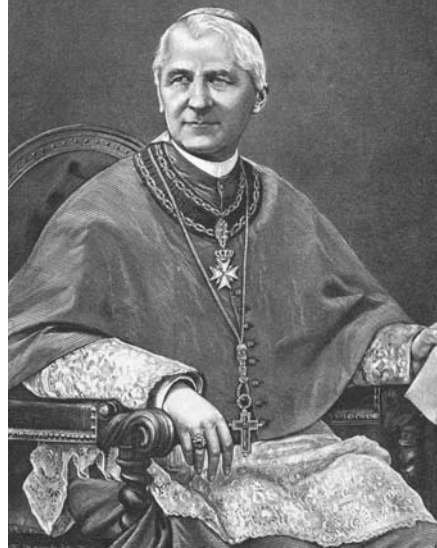
In deze vervolging « vereenzelvigden de prelaten zich werkelijk met Jezus, Koning van de martelaren en de belijders. Vlak voor hij naar de gevangenis van Wesel werd overgebracht, verklaarde Mgr. Konrad Martin, bisschop van Paderborn: "*Als ik moet sterven in een cel samen met mijn broeders die al opgesloten zijn, dan zal onze dood uitschreeuwen dat het niet uit haat jegens onze vervolgers is, maar voor hun bekering en hun zielenheil.*" Mgr. Martin stierf niet in de gevangenis; aan Mgr. Eberhard, de bisschop van Trier, viel echter de roem ten deel van in hechtenis te overlijden. »

De bisschoppen « werden in hun strijd gesteund door Pius IX, die in 1875 een encycliek publiceerde waarin de meiwetten als van nul en generlei waarde werden afgedaan en waarin hij de gelovigen opriep tot volharding. De geestelijkheid, de religieuze congregaties en de gelovigen, die sterker en meer gedisciplineerd dan ooit waren en die unaniem hun bisschoppen volgden in hun weigering om zich te onderwerpen aan de dictaten van Berlijn, haalden zich dezelfde sancties op de hals: geldelijke boeten, inbeslagname van goederen, opsluiting en ballingschap. »

De vervolging van de Kerk was zo fel dat het merendeel van de bisschoppelijke zetels al snel vacant was. « Maar de bisschoppen hadden van de H. Stoel de toelating gekregen om hun macht aan priesters te delegeren. Zo konden ze vanuit Nederland, België, Oostenrijk of Rome, waarheen ze verbannen waren, verder in het geheim hun dioceses besturen. Een groot aantal parochies moest het zon-

Mgr. Emmanuel von Ketteler (1811-1877), bisschop en afgevaardigde van Mainz. Hij werkte het driedelig programma van het *Zentrum* uit: de strijd voor de vrijheid van de Kerk, de verdediging van de eigenheid van de *Länder* en de inzet voor de kerkelijke sociale werken ten gunste van de armen.

Kardinaal Mieczysław Ledóchowski (1822-1902), de aartsbisschop van Posen, was het eerste slachtoffer van de *Kulturkampf*. Om zijn volledige steun aan de geloofsbelijder uit te drukken creëerde paus Pius IX hem kardinaal terwijl hij opgesloten zat in de gevangenis van Ostrowo.

van de gelovigen. “*Hoe miserabel is het*”, vertrouwde de bisschop zijn priesters toe, “*dat men tot zulke methoden zijn toevlucht moet nemen om een bisschop afvallig te doen worden van de geloofswaarheden waarvoor de minste van zijn priesters zonder aarzelen zijn hoofd op het kapblok zou leggen!*” »

Het was slechts een enkeling die door de staat bereid werd gevonden om zo’n laaghartige inbeslagname uit te voeren. « Wie er zich toch toe leende, werd voorgoed met de nek bekeken. Anderen kwamen op hun verdwazing terug onder invloed van hun echtgenoten: “*Lieve God, Franz, wat doe je daar? Ellendeling!*”, riep één van hen uit. “*Je haalt schande en vervloeking over ons gezin! Wil je soms je geloof afzweren en luthers worden? Je hoeft geen*

der pastoor stellen en het was verboden er de mis op te dragen of de sacramenten toe te dienen. Priesters in burger konden evenwel ontsnappen aan de controle door politieagenten » en zo toch het noodzakelijke doen.

Ook de religieuze congregaties ontsnapten niet aan de *Kulturkampf*. « Ze werden allemaal verdreven, met uitzondering van degene die zich met ziekenzorg bezighielden. De communautiteit van de Arme zusters van Sint-Franciscus in Aken [...] onderscheidde zich door haar beginselvastheid. Op een dag ging de Pruisische minister van erediensten, Adalbert Falk, bij de zusters langs om er op aan te dringen dat zij meer tijd aan de zieken en minder aan het gebed zouden besteden. Na enkele minuten kwam hij paars van woede terug buiten... De stichteres en overste, moeder Franziska Schervier, had hem geantwoord: “*Onze orde is in de eerste plaats een religieuze orde en houdt zich in tweede instantie met de ziekenzorg bezig. Als de staat zich gaat bemoeien met tussen te komen in ons godsdienstig leven, dan zullen wij stoppen met de zorg voor de zieken en vertrekken.*” »

EENDRACHT MAAKT MACHT

« De eenheid van de katholieken achter hun bisschoppen maakte hun kracht uit. De gelovigen lieten zich niet leiden door berekening en waren ook niet bang voor de gevolgen van hun dienst aan de Kerk voor hun privébelangen, hun reputatie of de toekomst van hun familie. »

In het jaar 1874 « werd de bisschop van Münster, Mgr. Johann-Bernard Brinkmann, op zijn beurt lastig gevallen door de autoriteiten... die zich echter gewonnen moesten geven. Inderdaad werd meermaals het bevel gegeven tot de inbeslagname van zijn meubelen, maar tevergeefs, dankzij de vindingrijkheid

voet meer in ons huis te zetten als je de meubelen van de bisschop aanraakt, al is het met je pink!” » (aangehaald in de biografie van Mgr. Brinkmann door J. Schürmann).

Door die eensgezinde strijd kreeg het *Zentrum* steeds meer de wind in de zeilen. « Onder de bemoeiende supervisie van Pius IX was de Centrumpartij zo machtig geworden dat het aantal katholieke afgevaardigden die er deel van uitmaakten op acht jaar tijd steeg van 52 tot 103. »

Bismarck slaagde er alsminder in om een dam op te werpen tegen de invloed van Windthorst, « van wie de toespraken in de *Reichstag* een heilige geestdrift in het hart van de Duitse katholieken ontstaken. » De ijzeren kanselier « begreep dat hij de strijd zo nooit zou winnen en zon in het geheim op een andere tactiek, wachtend op een geschikte gelegenheid: “*Zolang het Zentrum bestaat, zullen we het niet doen plooiën als het de meerderheid heeft, en als het een minderheid is zullen we het niet kunnen intimideren. We moeten dus van de Centruumpartij afgeraken en vóór alles van die kwaadwillige Windthorst.*” »

Graaf Droste, die ook in de Rijksdag zetelde, zag helder: « *Er is geen vrede mogelijk zolang Bismarck leeft, dat is mijn vaste overtuiging. Hij alleen is het obstakel.* »

Maar de Voorzienigheid beschikte er anders over: op 7 februari 1878 overleed niet Bismarck, maar de grote paus Pius IX, de Opperherder die zonder compromissen de rechten van de Kerk had verdedigd tegen al haar vijanden. In zijn plaats kwam Leo XIII, die een speelbal zou worden in de handen van de Duitse rijkskanselier en het werktuig waarmee hij het *Zentrum* zou verslaan...

zuster Muriel van het Goddelijk Hart & redactie KCR

OVER DE OPVOEDING VAN DE KINDEREN

Hoe moeten ouders hun kinderen grootbrengen in de aartsmoeilijke tijd waarin wij leven? We gaan verder met de raadgevingen van abbé Georges de Nantes (1924-2010), gepuurd uit voordrachten, preken, retraites enz. die hij ooit gegeven heeft. Hij spreekt daarin de taal van het gezond verstand en tegelijkertijd een echt christelijk-katholieke taal – twee zaken die helaas in onbruik geraakt zijn.

2. HET GEZAG VAN DE VADER IN DE KINDERTIJD

ZOALS we vorige keer gezien hebben, steunt een goede opvoeding op drie pijlers:

1° De opvoeding moet gebaseerd zijn op het gezag, de kracht van de vader, en die kracht moet rechtvaardig zijn.

2° De tweede pijler is de tederheid van de moeder, die een voorspreekster voor de kinderen moet zijn, maar zonder zwakheid of medeplichtigheid.

3° Alles moet steunen op de toewijding van beide ouders voor hun kinderen, een verstandige, aandachtige, doeltreffende, vormende toewijding.

Bekijken we om te beginnen de eerste pijler: het gezag van de vader.

HET VOORBEELD VAN DE MOEDER

De basis voor een goede opvoeding is gezag. Als de vrouw haar man bekritiseert of openlijk bedenkingen over hem heeft, een oordeel over hem uitspreekt of zich van hem distantieert, is het volstrekt onmogelijk dat de kinderen eerbied hebben voor hun vader. Zij slaat in dat geval eigenhandig de opvoeding van haar kinderen aan scherven. Want als die zullen moeten gehoorzamen aan hun vader, zullen ze in hun moeder de verdedigster van hun opstandigheid vinden.

Eén keer heb ik gezien dat mijn moeder niet akkoord ging met mijn vader. We waren het avondgebed aan het bidden en zoals gewoonlijk ging het er wat woelig aan toe. Mijn zusje van een jaar of drie liep rond en deed mijn broertje Bruno lachen. Eén keer, twee keer, drie keer. Moeder trok haar naar zich toe, maar even later begon het spelletje opnieuw tot Bruno het uitproestte. Papa stond recht, pakte mijn zusje vast en zette haar op de gang. Daar begon ze te krijsen, maar papa zette het gebed onverstoord verder. Het kind begon nog harder te krijsen. Moeder mompelde: « *Mijn God, dat is niet te harden!* » Papa verroerde geen vin en bad verder. Maar dan, tot ontzetting van de rest van het gezin, stond moeder plots recht, ging naar buiten en haalde mijn zusje terug binnen. Ze gebod haar te zwijgen, wat ze onmiddellijk deed.

Deze tweedracht tussen mijn ouders, dit ongeduld, deze verontwaardiging van mijn moeder tegenover mijn vader, is me altijd bijgebleven tot op vandaag. Ik zie het nog voor mijn ogen, ik herinner me elk detail. Dat is de enige keer dat ik mijn moeder openlijk van mening heb zien verschillen met mijn vader. Omdat mijn moeder voor het overige een heilig respect had voor mijn vader, kwam het ook niet in ons op daar vragen bij te hebben. Maar als ik nu de scènes zie die sommige ouders maken in het bijzijn van hun peuters, dan weet ik: hun zaak is naar de knoppen.

Als de moeder de vader niet respecteert, zullen ook de kinderen hem misprijzen en zal het gezin verloren gaan. Een heilige vrouw ziet in haar man de persoon van Christus. Ze moet dus bedenken dat zij als het ware de eerste van zijn kinderen is en dus als eerste onderdanig moet zijn.

INGAAN TEGEN KINDERGRILLETJES

Met de leeftijd van het kind zal het gezag van de vader evolueren.

Gedurende de baby- en peutertijd is het gezag van de vader een gezag op de achtergrond. De vader moet zich niet teveel bezighouden met kleine kinderen van twee, drie, vier jaar. Zijn gezag is wel indirect aanwezig en actief. Ik leg in detail uit wat ik bedoel.

De vader moet, eenvoudig door zijn aanwezigheid, de moederlijke liefde dwingen streng en zo nodig hard te zijn tegenover haar baby'tje. Zij heeft het gedragen, gebaard en geeft het nog de borst; alleen zal ze daartoe de moed niet hebben. De vader moet haar dan zeggen streng op te treden. Wanneer? Al vanaf de eerste grillen van de baby!

De eerste gril is als de baby zonder reden huilt, gewoon omdat hij aandacht wil en gepakt wil worden. De Afrikaanse vrouwen hebben het probleem opgelost: ze hangen hun baby op hun rug. Psychologen en sociologen zeggen dat Afrikaanse baby's altijd lachen, gelukkig zijn en nooit huilen. Zij krijgen een overgangsfase: het kind wordt altijd gewiegd op moeders rug, het voelt haar warmte en haar organisme, het lijkt nog in haar schoot te zitten en is dus tevreden. Wij zouden hier zoals de Afrikanen moeten doen, vinden sommigen, en de baby altijd meedragen. Als je baby alles heeft gehad wat hij nodig heeft en toch huilt om uit zijn wieg te komen, moet je hem laten wenen.

Ook als je kindje tussendoor steeds maar wil eten, als het eigenlijk geen honger heeft maar zijn moeder tot vijf keer per nacht wakker maakt om wat te sabbelen, moet je het laten wenen. Enkele dagen doorbijten en je baby heeft het begrepen!

Als de baby absoluut een speeltje of iets dergelijks wil hebben, maar het niet krijgt, gaat hij krijsen. Geef er niet aan toe, want het kind weet het maar al te goed wanneer het zijn moeder kan doen capituleren.

Een ander geval is dat van een kind dat te laat op het potje gaat. Als je kind nog steeds niet op het potje gaat, maar in zijn broek of op de grond blijft doen, moet je het kletsen geven. Eigenlijk verdient het dat niet; het doet het moederhart pijn hem billenkoek te moeten geven voor iets dat eigenlijk geen kwaad is. Dan moet vader tussenbeide komen:

« *Toch moet het gedaan zijn !* » De psychologie zegt dat je een kind moet dressereren. Dat wordt de conditionele reflex genoemd. Als het kind kletsen krijgt als het zoiets doet, leert het, zelfs vooraleer het voor rede vatbaar is : « *Ik wil graag in mijn broek doen, maar als ik dat doe, krijg ik slaag.* » In meer gezinnen dan je zou durven denken, doen de kinderen hun behoefte overal in huis omdat de moeder niet durft eisen het in het potje te doen. Toch krijg je dat zelfs katten aangeleerd ! Als je dat allemaal aan je kind toelaat en het geen pak voor de broek geeft, is je opvoeding reddeloos verloren. Ik moet wel in detail treden, want sommige vrouwen zijn werkelijk veel te laks.

EEN PAK SLAAG OF NIET ?

De vrouw wordt geruggensteund door het gezag van haar man. Hij is aanwezig om gezag uit te oefenen over zijn jonge kinderen, maar hij moet dit gezag niet zelf gebruiken. Hij is er gewoon en staat daarvoor borg voor het gezag van zijn vrouw. Zolang de kinderen klein zijn, horen zij eerder bij de moeder en moet zij gezag uitoefenen in naam van haar man en zo haar kinderen opleiden tot de gebruiken van de beschaving.

Hier stelt zich de kwestie van de lijfstraffen. Is het toegelaten zijn kind te slaan ? Maar natuurlijk ! Ik duik terug in de herinneringen aan mijn verre kindertijd : heeft papa me ooit geslagen ? Jazeker ! We moesten op zijn kamer komen, hij nam ons onder de arm en het deed heel erg pijn. Je huilde en dacht : gaat het bijna stoppen ? Maar het ging maar verder. En dan die broers en zussen die half bevend, half lachend stonden te kijken... Wat was papa sterk !

Ik beschouw het als een aberratie van de moderne wereld dat de ouders hun kinderen niet meer willen slaan. Het menselijk wezen is zo geschapen dat het voor een deel een dier is dat nog redelijk moet worden. Dit dier leert bepaalde dingen door kletsen te krijgen. Het eerste dat men een kind moet leren is niet overal en altijd pipi te doen ; dat leer je het door het te kletsen zoals een diertje, het is de conditionele reflex die moet aangeleerd worden. Als hij veel pijn heeft aan zijn billen omdat hij in zijn bedje geplast heeft, zal hij zich dat in de loop van de volgende dagen onbewust herinneren. Zo kan je van dat spontane diertje een beschaafd mensje maken.

De moderne pedagogen komen aandraven met hun theorie over de rechten van de mens en de eerbied voor zijn integriteit... Laat me niet lachen ! Zo maakt men van een kind een kleine barbaar. En het zal een barbaar blijven die incontinent wordt in andere dingen, die mateloos zal zijn en een gebrek aan zelfbeheersing zal vertonen, omdat zijn ouders hun plicht niet gedaan hebben en hun kinderen en zichzelf voor engelen hielden.

ALS EEN CHIRURG

Een kind vertoont de neiging om zijn moeder te willen tiranniseren. Het heeft nog geen deugden, het is onder de invloed van de erfzonde en het heeft zijn kwade neigingen, zelfs al is het gedoopt. Het kind

denkt dat het zelf het middelpunt van de wereld is. Dat is fysiologisch en psychosomatisch en de moeder moet het dat afleren, zo niet begint de cultus van het "ik", met rampzalige gevolgen voor zijn toekomst.

De vader moet koelbloedig als een chirurg de zieke patiënt opereren, zonder te letten op het geweeeklaag van zijn familieleden. De christelijke nederigheid vraagt ons om zo nodig het kind te slaan, het te straffen, het iets te ontzeggen, bv. de aanwezigheid van zijn ouders. **De christelijke nederigheid bestaat erin te doen zoals alle ouders sinds het begin van de wereld gedaan hebben om hun kinderen op te voeden.** Men moet de opvoeding niet zelf willen uitvinden !

In de teksten van de Bijbel, die geïnspireerd zijn, lezen we : « *Wie de roede spaart, haat zijn kind.* » Ouders die menen dat ze hun kinderen kunnen opvoeden zonder deze dressuur, die heel de mensheid in feite nodig heeft, zijn hoogmoedige mensen. Er zijn vrouwen die, onder het voorwendsel van tederheid en liefde, zelf vergeven zijn van hoogmoed omdat zij denken in iets te zullen lukken waarin alle andere vrouwen volgens hen mislukt zijn.

Ik herinner me een kind in mijn eigen familie. Het was nog maar heel klein, maar zijn moeder kreeg hem moeilijk in bed : hij wilde nu eenmaal niet. Uiteindelijk grabbelde zij hem stevig vast en trok hem de trap op, en het kind riep bij elke trede : « *Nee, ik ga niet naar boven ! Nee, ik ga niet naar boven !* » Ongelooflijk. Hij was maar drie of vier jaar oud ! Hij ging naar boven, maar hij wilde niet gezegd hebben dat hij naar boven ging. Zo zie je dat de ondeugd er van jongs af in zit. Gelukkig de ouders die er niet aan toegeven !

Het is nog een spoor van de erfzonde dat het gemakkelijker is "nee" te zeggen dan "ja". De overtreding is in onze slechte natuur ingebakken en het is niet volgens onze natuur ons te onderwerpen aan de wet, integendeel : in ons diepste binnenste worden we er altijd toe aangelokt om de wet te overtreden, door de schuld van onze stammoeder Eva die zich liet verleiden door de slang.

ONBEWUSTE ZONDEN

De christelijke wijsheid weet dat een kind al heel vroeg onbewuste zonden kan begaan. Volgens kinderpsychologen is het kind in staat om te doen wat men een materiële zonde noemt, zoals ongehoorzaamheid of chantage door huilen of jammeren. Het kind beseft al heel vlug dat het zijn ouders kan laten hollen. Het is nog niet tot de jaren van verstand gekomen, maar daarom moet je er nog niet aan toegeven of het gewoon maken aan de onbewuste zonde. Want op de dag waarop de zonde bewust zal worden, zal het je daar niet van op de hoogte brengen, het zal net doen wat het daarvoor al deed.

Het geweten van een goede moeder vult de afwezigheid van geweten van het kind aan. Een heilige moeder ziet heel goed dat haar kind vanaf zijn twee, drie jaar sporen van zonde in zich heeft, in plaats dat zij zich laat verblinden door haar kind. Die sporen van zonde doen haar verdriet en daarom zal ze die streng berispen om ze uit te roeien.

De boosheid van de vader om de overtredingen van het kind kondigt, nog voor het kind bewust is, de boosheid van de samenleving en van God als Rechter aan. Als de vader boos is op het kind, maakt hij het duidelijk – het is een eerste les voor heel het leven en er zullen er nog vele volgen – dat de samenleving niet vergeeft, dat de politie niet vergeeft, dat de rechter niet vergeeft, dat God uiteindelijk niet zomaar vergeeft.

Je kind begaat een zware fout, je geeft het slaag, je dreigt ermee het in de kelder of het washuis op te sluiten. Daar is het kind erg bang voor. De kelder of de stok is de voorafbeelding van de gevangenis later, van de doodstraf, van het oordeel van God, van de eeuwige verdoeming. Als dat niet onuitwisbaar in het geheugen van het kind is gegrift, zal het als volwassen mens altijd een opstandeling zijn. Het zal een anarchist worden door de schuld van zijn ouders, door de schuld van zijn zwakke moeder.

DE JAREN VAN VERSTAND

Ik heb experimentele psychologie en kinderpsychologie gestudeerd en ik weet wat ik zeg. De kinderjaren zijn de tijd van de dressuur waarin aan het kind lichamelijke straffen moeten gegeven worden, zonder rechtvaardiging: dat hoeft geen betoog. Tijdens de kindertijd is het gezag van de vader een gezag op afstand. De vader moet zich niet teveel in de opvoeding mengen, maar hij is er om de moeder sterk te maken.

Als het kind nu wat ouder wordt en tot de jaren van verstand komt en als de gebreken boven komen, dan is er een gezag nodig waarop de moeder een beroep kan doen: het gezag van de vader, die 's avonds dat van de uitgetelde moeder moet overnemen. De vader mag bij zijn thuiskomst niet zeggen: « *Luister, schat, ik ben moe, ik ga rusten* », neen, het is zijn taak om het recht te handhaven. Dat heeft overdag ook helder in het achterhoofd van de kinderen gezeten. Het had heel de dag geregend en moeder moest van de ochtend tot de avond het joelende kleine grut in toom houden, maar iedereen wist: papa zal thuiskomen vanavond en het eerste wat moeder zal doen is aan vader vertellen hoe de dag is verlopen. En dan is vader daar om straffen uit te delen waar nodig.

Hier plukken de ouders de eerste vruchten van hun opvoeding, zoete of bittere. Terwijl in de eerste jaren van het kind het gezag van de vader via de moeder werkt, hebben we daarna een rechtstreeks maar uitgesteld gezag: « *Vanavond zal papa het weten! Wat hangt er ons boven het hoofd?!* » Als er vrees voor vader in het gezin leeft, zijn de problemen op vijf minuten opgelost, volgens het door God geïnspireerde woord: « *De vrees is het begin van de*

wijsheid. » Als vader thuiskomt, vertelt moeder dus alles wat er gebeurd is.

Op een dag had een van mijn broers op school iets uitgehaald en wij vroegen ons af wat er hem nu te wachten stond. De juffrouw had alles aan moeder verteld. Mijn vader was ver weg op zee en de straf was verschrikkelijk: de boosdoener moest papa een brief schrijven en vertellen wat er gebeurd was. Wat een ramp! Wat zou papa doen? Misschien is er samen met die brief ook één van moeder vertrokken om te lachen met de kwalijke grap! Maar dat wisten wij natuurlijk niet. Wij dachten dat het einde van de wereld aangebroken was...

De vader moet dus onmiddellijk pluimen of straffen uitdelen. Op deze leeftijd, waarin men tot de jaren van verstand is gekomen, moet er een kracht ingrijpen, maar ze moet rechtvaardig zijn: het is niet omdat papa boos is dat iedereen moet beven en onder tafel kruipen. Wie goed gewerkt heeft en braaf was, krijgt een beloning, een glimlach, een aanmoediging van papa. Wie stout was, krijgt onmiddellijk een straf. En daarna gaat de spons erover.

De vader moet rechtvaardig zijn en een korte uitleg geven: het kind moet precies weten waarom papa tevreden is of waarom niet. De boosdoener krijgt slaag, of geen dessert, of moet naar bed zonder eten, of mag niet gaan spelen.

En nooit mag je terugkomen op een straf. Mijn vader heeft het ooit één keer gedaan, dat weet ik nog. Het was de laatste keer dat er een grote boot te water werd gelaten en mijn vader legde me uit: « *Je verdient het niet om mee te gaan, maar omdat het de laatste keer is dat ze een boot uit het dok te water laten en het een machtig schouwspel is dat je nooit meer te zien zal krijgen, vergeef ik je en mag je voor één keer mee, ook al was je stout.* » Dat is in mijn hart gegrift! En het herinnert me eraan dat ik een slecht kind was en dat mijn vader mij wel onophoudelijk moest straffen, maar dat hij één keer, tot mijn latere nut, de straf heeft opgeheven.

Dus de vader moet de moeder aanvullen. Hij moet het schoolwerk controleren, nagaan of alles gedisciplineerd verloopt thuis, of er met respect tegen moeder wordt gesproken enz.

Tijdens de jeugdjaren moet de vader een direct gezag hebben over jongens én meisjes. De meisjes genieten geen onschendbaarheid! Anders krijg je een clan van de vrouwen: de meisjes kunnen rustig en ongeremd hun gangetje gaan omdat moeder hen de hand boven het hoofd houdt. En evengoed als de jongens moeten de meisjes indien nodig kletsen op de billen krijgen.

[wordt vervolgd]
abbé Georges de Nantes

Nederlandstalige uitgave van *Il est Ressuscité! La Contre-Réforme Catholique au XXIe siècle.*

Stichter: † Abbé Georges de Nantes.

Hoofdredacteur: Broeder Bruno Bonnet-Eymard, Maison Saint-Joseph, F-10260 Saint-Parres-lès-Vaudes.

Verantwoordelijke uitgever: A. Van der Schraelen, Driesheide 45, B-2980 Zoersel.

Abonnement voor binnen- en buitenland: € 15. Steunabonnement: vanaf € 20.

Rekening 000-3302057-80. IBAN: BE47 000 3302057 80. BIC: BPOTBEB1.

Internet: <http://nl.crc-resurrection.org/> – E-mail: hij.is.verrezen@gmail.com